

Cestovní horečka

Obsah

ÚVODNÍK	3
ZPRÁVA O STAVU ŠKOLNÍHO ČASOPISU – CESTOVNÍ HOREČKA (2019–2020)	4
ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU VOLESKOU.....	7
OKÉNKO DO CESTOVNÍHO RUCHU, ANEB VÍTE CO SE DĚJE	10
TÉMA ČÍSLA – HUDBA KOLEM NÁS	12
Co (ne)vnímáš.....	12
Eurovision Song Contest.....	16
Tajemný Klub 27	18
Před rokem zemřel Karel Gott – letos si jeho poslední rok připomínáme v novém dokumentu.....	23
Jarda Březina a Matěj Zaorálek – rozhovor dvou muzikantů naší školy.....	26
TOP 6 zajímavých hudebních nástrojů	29
SOŠS MEZI SVOBODOU A PANDEMÍ.....	33
Francie 2020	33
Academia film Olomouc – dokumenty pro každého.....	36
Literární okénko - líčení.....	43
Křížovka: Poznáš české hrady a zámky	44
O KULTUŘE – DOPORUČENÍ, OHLÉDNUTÍ, NOVÉ VÝZVY	47
Čtenářská rubrika Nelly Kučerové - doporučuji: Ray Bradbury a jeho sci-fi literatura.....	47
Co se stalo, děje a bude dít s divadelním kroužkem	50
Pozvánka – akce soutěže v měsíci listopadu	51
CESTA KOLEM SVĚTA (Cestovatelská olympiáda)	51
English Olympics and Food Freak Challenge	51
Poslední slovo má ... Guillaume Apollinaire!	52

ÚVODNÍK

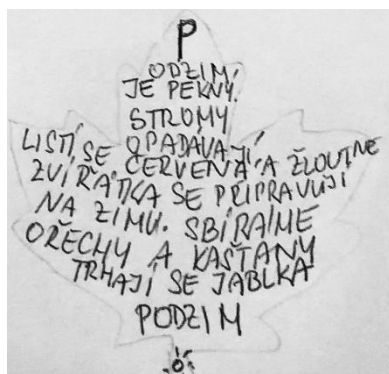
S novým školním rokem, je zde i nové číslo našeho časopisu. V tomto čísle jsme pro vás vyzpovídali naši novou paní učitelku Voleskou. Přejeme jak vám, tak i paní učitelce do nového školního roku plno úspěchů a hlavně pevné zdraví a nervy.

Protože prvního října byl mezinárodní den hudby, je toto podzimní vydání věnované právě hudbě. Dozvíte se jaký vztah mají studenti naší školy s hudbou, jaké podivné nástroje existují nebo něco o Klubu 27. Jelikož prvního října zemřel i Karel Gott, k počtení je zde článek i o tomto významném umělci. Navíc tu ale najdete i zprávy ze školních akcí, jako je zájezd do Francie, společné online sledování dokumentů na AFO nebo výstavka grafických básní – kaligramů.

Tak si udělejte pohodlí, zapněte si vaši oblíbenou hudbu a užijte si čtení tohoto podzimního čísla.

Matouš Frýbort

Kaligram – Podzim
(J. Trajkovská 3. A)

Pár hudebních zajímavostí na rozečrání

1. Poslouchání hudby při práci měřitelně zvyšuje fyzický výkon.
2. Žádný z členů The Beatles neuměl noty.
3. Originální verze songu nemusí být vždy lepší než cover, ale pravděpodobně se nám vždycky bude líbit víc z toho důvodu, že jsme ji prostě slyšeli jako první.
4. Hudba, kterou posloucháme, ovlivňuje náš názor na svět.
5. Hlasitá hudba nás podvědomě nutí víc pít.
6. Úvodní text písně „Happy birthday to you“ zněl „Happy morning to you“.
7. Metallica je první a zároveň jediná kapela, která zahrála na všech sedmi kontinentech.
8. Hudba je návykovější než sex a drogy.

ZPRÁVA O STAVU ŠKOLNÍHO ČASOPISU – CESTOVNÍ HOREČKA (2019–2020)

Viděli jste na Netflixu v nedávné době seriál *Prezident v pořadí* (*Designated Survival*)? Pokud ne, tak nejdříve krátké vysvětlení. Hlavní hrdina je obyčejný, průměrný ministr, který se díky náhodě stane americkým prezidentem během několika hodin. Naprosto nepředstavitelná situace. Pro můj článek je tato premisa zajímavá hned ze dvou důvodů:

1) Kvůli aktuální volbě amerického prezidenta, souboji mezi Donaldem Trumpem a nastupujícím Josephem Bidenem. Abyste si všimli, že se něco takového stalo.

2) Kvůli tématu tohoto článku – kterou je výroční zpráva o našem časopise.

To je totiž tak. Jednou za rok, pouze jednou (nejčastěji v lednu), se musí prezident, viceprezident i celý kongres sejít v Kapitolu, aby zhodnotili uplynulý rok. A to je jedna z nejnebezpečnějších situací pro celou americkou vládu. Všichni jsou spolu na jednom místě. Co kdyby na všechny zrovna v té chvíli zaútočili teroristé, říkali si autoři seriálu?

Samozřejmě na to ve skutečnosti myslí i ústava Spojených států, a proto je určený přeživší, člověk, který na setkání být nemusí, ale zároveň je členem vlády (nejméně důležitý ministr ze všech). Toho nešťastného prezidenta ze seriálu samozřejmě vyhodí do vzduchu už v prvním díle, když čte svou výroční

Zprávu. A tak se náš průměrný ministr, hlavní hrdina celé show, stane náhle prezidentem.

Podobná situace je nebezpečná, a tak raději píšu tuto Zprávu o stavu časopisu z domova. Co kdyby na mě někdo spáchal atentát a časopis by upadl do totální anarchie? Byla by to velká tragédie. Nemám totiž určeného prezidenta v pořadí! Takže stejně jako to za pár měsíců učiní budoucí prezident Biden, pronesu i já svou Zprávu o stavu unie – o tom, co se za uplynulý rok dokázalo a co nás čeká, alespoň na dálku, z bezpečí.

Vážení kolegové, milé studentky a milí studenti,

Jak určitě víte, v předloňském školním roce (2018/2019) proběhlo úspěšně převzetí vedení školního časopisu, stejně jako jeho předání do rukou nové redakční rady. Po drobných potížích, kdy časopis trpěl nejistým vedením předchozích učitelů, se ustálila jeho podoba i obsah. Časopis vychází jako čtvrtletník, přičemž v loňském roce, vlivem změny redakčního týmu, i v roce letošním, vlivem pandemie, byla poslední dvě čísla za jaro a léto vydána jako speciální dvojčíslo. Držíme se menšího kapesního formátu (A5), který je k zakoupení za dobrovolný příspěvek (na tisk) přímo v budově SOŠS. Zároveň existuje i elektronická verze časopisu, volně ke stažení na stránkách školy. V současnosti redakční rada uvažuje o drobných změnách a grafické podoby se ujme student 2. ročníku Matěj Zaorálek.

Pod vedením učitele českého jazyka a dějepisu Mgr. Pavla Stůje se rozvíjí tematická i grafická pestrost celého časopisu, který je kromě pravidelných rubrik obsahově doplňován rovněž studentskými pracemi z hodin českého jazyka (recenze, úvahy, vypravování). Hlavní slovo v časopise má redakční rada tvořená studenty současného třetího ročníku – Nellou Kučerovou a Matoušem Frýbortem. Díky jejich nápadům přibývají do časopisu ustálené rubriky sledující aktuální dění v cestovním ruchu (Matouš) a také dění v kultuře, literatuře a filmu (Nella). Ke stálým přispěvatelům patřily studentky Marie Svačinová nebo Kristýna Zajíčková, ale i mnozí další, kteří napsali zdařilé texty, ale třeba nechtěli být pod svým článkem podepsáni.

Popularitě se u čtenářů těší rozhovory našich šéfredaktorů s vyučujícími, mezi kterými se v loňském roce objevil rozhovor s oběma angličtinářkami (Mgr. Růžičkovou a Mgr. Voltnerovou) a rovněž s ředitelkou školy (Mgr. Hennetmairovou). Časopis nabízí drobné fejetony a reportáže pro přemýšlivější čtenáře i oddechové čtení (obrazové příběhy a křížovky). V pravidelných rubrikách se snaží zachytit aktuální události ze studentského života (například taneční kurzy druhých ročníků, exkurze do cizích zemí i v školní výlety a divadla, názory na život v distanční výuce), vedle toho ale časopis sleduje i ryze

praktické cíle spojené s pracovními zkušenostmi studentů školy (názory a hodnocení studentů ze souvislých praxí doma i v zahraničí).

Časopis je tvořen pro radost, kterou přináší kreativní tvorba, ale zároveň se díky němu lze naučit i základy editování textu a tiskařské sazby, což jsou zkušenosti a dovednosti uplatnitelné i v následném pracovním životě. Časopis byl opakovaně přihlášen a přijat do soutěže o nejinspirativnější studentský časopis (asociace novinářů a médií), kde v obrovské konkurenci škol z celé republiky obsadil nehodnocené místo v poli mnoha zúčastněných tisků, nicméně se celý redakční tým nevzdává a s využitím minimálních nákladů nadále pracuje na zlepšení obsahové i vizuální kvality Cestovní horečky.

Proto i v následujícím čísle, které vychází na přelomu října a listopadu školního roku 2020/2021, je připravena pestrá směs článků, rozhovorů a reportáží. Tentokrát budou všechny zasvěceny tématu hudby, která, přestože se na naší škole nevyučuje, má svůj vliv na životy mnoha studentů a studentek. Čtenáři se tak mohou těšit na články s historickou tematikou, text věnovaný velikánovi české pop-music Karlu Gottovi, nebo na zajímavý rozhovor dvou mladých muzikantů z naší školy. Z tradičních témat samozřejmě nebudou chybět rozhovory s novými učiteli (např. vyučující ekonomických předmětů Mgr. Voleskou) nebo aktuality v cestovním ruchu v časech pandemie. Zapojeni jsou i noví přispěvatelé z druhého a prvního ročníku.

Cestovní horečka, navzdory svému názvu, netrpí žádnými zdravotními obtížemi a horečnatými stavy, respektuje všechna bezpečnostní nařízení a zodpovědně dál přispívá k osvětě a vzdělání studentů, zaměstnanců i všech přátel školy. Rozhodně nemá v úmyslu ani v této nejisté situaci ubírat nic ze svého pracovního nasazení a plným tempem vyráží do nového školního roku!

Mgr. Pavel Stůj

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU VOLESKOU

V prvním letošním čísle našeho časopisu, jsme “vyzpovídali” paní učitelku Voleskou. Protože víme, že vlastní hotel, zeptali jsme se i na to, jak vypadá provoz v době pandemie.

1) Jaká jste byla studentka?

Převážně snaživá. Čím jsem byla starší, pracovala jsem zodpovědněji. S učivem už jsem si dokázala více poradit. Hlavní oporou pro mě byli učitelé. Od většiny z nich jsem si mohla vzít něco pro mě motivujícího, a to nejen do studia, ale i do života.

2) Co Vás přimělo stát se učitelkou?

Máme toto povolání v rodině. Chtěla jsem být jako moje maminka. A navíc, vždycky mě to hrozně lákalo a když jsem to vyzkoušela, věděla jsem, že to chci dělat. Jednoduše mě to „chytlo“.

3) Proč zrovna ekonomika a odborné předměty?

To se odvíjí od zaměření mé střední školy, kde jsem studovala Management cestovního ruchu. A v podstatě tento obor už mě „nepustil“ až do úplného konce mého vzdělání. Prošla jsem jím na Vyšší odborné škole a následně na škole vysoké. Postupně se přidávaly odborné předměty související s cestovním ruchem, jako je marketing, management, metodika a technika cestovního ruchu, ekonomika cestovního ruchu a další. Mimochodem, jsou to velice zajímavé předměty, vřele doporučuji

4) Jak se Vám líbí u nás na škole?

Moc (po všech stránkách)!!! Raději to nebudu rozebírat, abych to nezakřikla...

5) Jaký máte zatím názor na studenty naší školy? Jak hodnotíte distanční výuku?

Jak jsem hovořila o tom, že mi mnozí z mých učitelů „dali“ něco navíc, kromě teorie ve škole, tak právě jeden pedagog, který nás měl na psychologii, vždy hovořil o tom, že motivace je vždycky důležitá. Ale musí se s ní zacházet velice opatrně. Ona totiž není motivace jako motivace. Vždy zmiňoval, že jediné a pouze POZITIVNÍ motivace je ta správná. A to je něco, čeho já se v životě držím. Ať už při výchově mé dcery nebo v mé pedagogické činnosti. Věřím, že většině studentů tento přístup pomůže a povzbudí je ke studiu o trochu více. Proto si myslím, že studenti jsou moc fajn! Každý má svůj potenciál. Pokud bych měla zhodnotit distanční výuku, není to samozřejmě úplně vhodný způsob výuky, moc

mi chybí osobní kontakt se studenty. Ale na druhou stranu vidím snahu, všichni se jistě v rámci svých sil snaží plnit své úkoly, jak nejlépe mohou.

6) Jelikož víme, že vlastníte penzion, máme na Vás pár otázek ohledně něj – Jak vypadá provoz hotelu v době pandemie? Jak jste se dostala k vedení penzionu? Jací jsou hosté a jaké jsou Vaše pozitivní i negativní zkušenosti s touto oblastí cestovního ruchu?

Tato doba je pro většinu lidí velice náročná, a to z různých hledisek. Pro nás ubytovatele o to víc, že bohužel musíme být, dle vládního nařízení, zavření. Takže nejen že se strachujeme, zda budeme zdraví, ale bilancujeme, jestli vůbec „přežijeme“ (z ekonomického hlediska). Vedení našeho penzionu mi spadlo „do klína“.

Viníkem je manžel, který měl sen mít chalupu na horách. Trochu jsem se do toho jeho snu hodila... (s mým vystudovaným oborem) Tato práce mě velice baví, je fajn potkávat stále nové hosty, poznávat jejich rodiny, děti, životní příběhy... to vše je pro mě inspirující. Negativní v cestovním ruchu bude vždycky to, že nikdy neuspokojíte potřeby všech vašich hostů. Toto zjištění mi dělalo velké problémy, ale učím se s tím žít

7) Co ráda děláte ve volném čase?

Bez sportu ani ránu! Stejně tak bez mé dcery, manžela, dobrého jídla a pohodové knížky.

8) Jaké země jste navštívila? Kde jste byla nejdál? Kde se Vám nejvíce líbilo a proč?

Procestovanou mám Evropu. Při mých studiích jsem měla možnost poznat řadu evropských zemí, jako např. Španělsko, Francii, Dánsko, Německo, Holandsko a další. Při rodinných rekreacích už volím větší „pohodu“ u moře. Miluji Řecko... A kde se mi líbilo nejvíc? To je snadná odpověď – u nás na chalupě u Dolní Moravy.

9) Máte nějaké oblíbené životní motto/citát?

Hlavně se z toho ...

10) Vzkázala byste něco našemu časopisu a jeho čtenářům ...

Hodně zdaru a výdrže při tvorbě vašeho šikovného časopisu! Jste fajn!

Nella Kučerová a Matouš Frýbort

OKÉNKO DO CESTOVNÍHO RUCHU, ANEB VÍTE CO SE DĚJE

Protože pandemie koronaviru v Česku nabírá na síle, novinky v této rubrice, se budou věnovat domácímu cestovnímu ruchu.

Průvodci kvůli pandemii začali učit

Jelikož pandemie covidu-19 utlumila cestovní ruch, doplatili na to i pražští průvodci. Někteří z nich se rozhodli, že budou učit.

„Jako průvodkyně mám nulové příjmy, zakázky nejsou žádné. Měla jsem štěstí a našla si práci jako učitelka angličtiny a španělštiny na základní škole, což mi vyhovuje,“ přiznala průvodkyně Jana Horníková, která ukazovala pražské památky španělsky mluvícím turistům.

Stejnou cestou se vydala velká část průvodců, kteří mají pedagogické vzdělání. *„Velké procento z nás je původním povoláním vyučující. Během zaměstnání třeba kolegové učili na několik hodin na středních nebo vysokých školách. Jako vedlejšák,“* potvrdila Jana Zýková, která kvůli pandemii koronaviru přišla o většinu zakázek.

zdroj: iDNES.cz

Český cestovní ruch je na tom kriticky

Cestovní ruch je jedním z oborů, na který současná pandemie dopadá zdaleka nejvíce. A pokud mají podnikatelé těžkou dobu přečkat, musí jim pomoci vláda. Tvrdí to prezident Fóra cestovního ruchu Viliam Sivek.

Cestovní ruch je paralyzován prakticky od propuknutí epidemie, tedy již osm měsíců. Krátkodobé uvolnění během léta pomohlo pouze některým segmentům v odvětví, od září ale opětovně dochází k omezování ekonomické aktivity podnikatelů. Děje se tak navíc na prahu zimní sezony, která bývá tradičně tím příjmově nejslabším obdobím.

„Musíme si uvědomit, že cestovní ruch přímo zaměstnává 250 tisíc lidí, což znamená, že v turismu pracuje zhruba každý desátý Čech. A každá pátá profese je na toto odvětví navázána. Třeba prádelny perou hlavně pro hotely či restaurace,“ řekl Sivek Novinkám.

„Podnikatelé v cestovním ruchu nemohou za stávající situace obchodně přežít a zachovat většinu z původních 250 tisíc pracovních míst bez dostatečných

podpůrných opatření. Osud odvětví je nyní v rukou vlády,“ doplnil prezident Fóra cestovního ruchu.

Proto Viliam Sivek podal vládě 11 návrhů, kde vysvětluje, jakým způsobem má vláda pomoci podnikatelům v cestovním ruchu.

zdroj: Novinky.cz

Pět set milionů na cestovní ruch. Vláda schválila podporu cestovním kancelářím i průvodcům

Skrze program COVID bude do odvětví cestovního ruchu napumpováno až 500 milionů korun. Podporu schválila vláda a na sociálních sítích ji ohlásila ministryně pro místní rozvoj Klára Dostálová. Ta uvedla, že půl miliardy korun pro toto odvětví je vyčleněno z rozpočtu jejího resortu.

zdroj: Forbes

Matouš Frýbort

Zdroj obrázku – oficiální stránky EU: <https://www.eesc.europa.eu/cs/news-media/eesc-info/102020/articles/83538>

TÉMA ČÍSLA – HUDBA KOLEM NÁS

Co (ne)vnímáš

Troufám si říct, že každý z nás miluje hudbu. Existují různé žánry a styly, písně plné textu, jiné jsou založeny hlavně na melodii. Hudbu posloucháme pro radost, stejně tak když se cítíme emočně na dně. Může poskytnout oporu a dodat energii.

Ale přemýšleli jste někdy nad tím, jaký má muzika efekt nejen na krátkodobý stav naší mysli a obecně našeho těla

Já jsem nad tímto tématem bádala tak moc, že mi takové myšlenky dokonce nedaly spát. Ostatně k tak urputnému přemýšlení mě vedlo povícero skutečností, z nichž tou nejhlavnější je mé křehké zdraví, a to jak fyzické, tak i mentální. Další faktor, který mě přivedl k tomuto tématu a jeho studování, je dle mého neskutečně podceňovaná ozdravující metoda. Pravidelně poslouchám relace na různá témata, v jedné z nich se kdosi zmínil o pozoruhodném druhu léčby – léčba hudbou. Takovýmto způsobem oni léčitelé úspěšně porazili velmi závažné nemoci jako je například rakovina.

Další skutečnost, díky které se můj zájem o celou tematiku ještě více rozhořel je fakt, že existují tzv. „prokleté písně“. Jsou to konkrétní skladby, které posluchače mnohdy dovedly až k sebevraždě. A ačkoli text přímo nenabádal k něčemu tak závažnému, v těch písních to je jaksi zakódované. Jak je něco takového možné? Pročpak jen lidé páchají sebevraždy po poslechu písničky? V této fázi se celé bádání začalo transformovat do dychtivosti po informacích. Následně už jen přicházelo víc a víc podnětů a já se pustila do pátrání po konkrétní odpovědi.

Nejen informace, které jsem nashromáždila, ale i vlastní dojmy a závěry mě přivedly k nečekanému poznání. Hudba nás může poznamenat, nejde tady jen o chvilkový stav, který nám dává, jedná se o dlouhodobé utváření lidského charakteru a pohledu na život.

Historie léčitelství s tímto prostředkem je zkoumána už od starověku. Významné osobnosti tehdejska s tímto elementem pracovaly neustále. Nyní se ale na takový způsob léčby skoro zanevřelo. Podle mých informací je například v Rusku taková forma léčení uznávána za oficiální. Ale v celosvětovém měřítku tomu tak není. Nemůžu přímo tvrdit, že se celá lidská populace odklání od pracování s muzikou a jejími přínosnými prvky - lidé meditují (ačkoliv se meditace stává spíše trendem a lidé opomínají opravdovou podstatu meditování), jsou mezi námi i tací, kteří se skladbami na vysoké frekvenční úrovni pracují a

zachraňují tak životy. Stále ale není společnost nastavena tak, že by místo návštěvy obyčejného lékaře (který povětšinou ani nemůže vyléčit případnou nemoc, nebo není schopný provést diagnózu), pracovala na svém osobní zdraví individuálně. Ale proč, napadá mě. Přeci každý nás by měl svému tělu „naslouchat“ a snažit se o co nejlepší péči o něj. Přeci jen nikdo jiný než vy sami není schopný určit, co vás přesně trápí a sužuje. Možná ani proto většina z nás nedokáže odhalit, jak nás hudba každodenně a PERMANENTNĚ utváří a nejen charakterově, ale co činí s naším tělem.

Hudba, která našemu tělu prospívá nejvíce, je hudba plná lásky, radosti – zkrátka kladných emocí. Podlé mého názoru tohle ale není jediný druh hudby, který má na nás kladné účinky. Každý z nás je jedinečný, proto se domnívám, že na každého pozitivně působí jiný žánr, právě podle individuálního nastavení. Samozřejmě ale písňě plné nadávek a primitivnosti nemůžou mít zrovna pozitivní dopad.

Jak možná někteří z vás ví, existují dva hlavní typy emocí – kladné (radost, vděk atd.), vibračně vysoce položené a naproti tomu záporné (zklamání, závist, zlost atd.), které jsou vibračně položeny velmi nízko. Každická skladba se nese v nějakém rázu, a byť vám slovně není servírován ona energie, to „něco“ v ní je ukryto. Je to záhadný kód. Možná proto při poslechu určité skladby ve vás převládají naprosto odlišné dojmy, než by vám měl přinést text. Alespoň já osobně to takto vnímám. Ostatně každý z nás vnímá u písniček něco jiného – někdo text, jiný zas melodii a další zase může na stejné úrovni ocenit jak text, tak hudbu. Kód skladby ale podle mě není jen v melodii, je to i v energii, jakou do ní interpret dal, výsledný charakter kódu písňě ale určitě mění i sám interpret. To dokazuje i ona „prokletá“ píseň. Tento kód, který udává charakter a vliv na naše tělo, je tedy tvořen z frekvence, které píseň nabývá, dále emocemi, které jí dal interpret, když jí tvořil, sdělením (byť nemusí vyplývat doslovně z textu) a také charakterem interpreta (ostatně on sám vkládá určitou energii ze sebe do výtvoru, kód skladby tedy podle mě musí něco takového nést).

Nyní bych se ráda konkrétněji zaměřila na účinky. Písničky zmírňují deprese, úzkosti, autismus, panické ataky – zkrátka obecně mají blahodárný účinek na nemoci psychického rázu. Ale i na naši fyzickou stránku mají stejným dílem vliv. Je vědecky dokázáno, že hudba podporuje imunitní systém, metabolismus a hlavně u posluchače snižuje výskyt nemocí. Dále napomáhá s uvolněním svalstva a obecně s regenerací celého těla.

To, co hudba dokáže však může zkoumat každý z nás na denní bázi. Je to například až euforický stav, který hudba přináší. Absolutní ponoření se do melodie a „hltání“ každického slova. Hudba nám poskytuje únik od reality, může nám přinést pocit domova/útočiště, dále pocit bezpečí a pochopení. Ostatně je podložen fakt, že lidský mozek reaguje na hudbu/melodie lépe a přirozeněji než

na cokoli jiného. Právě toto je důvodem, proč nás hudba dokáže uklidnit, odreagovat a zaměstnat naši mysl. Hudba také podporuje fungování myšlení a soustředění se. Doporučuje se i poslouchat hudbu při učení, což si myslím, že hodně z nás může potvrdit.

Všimli jste si někdy, jak muzika upevňuje vztah k určitým lokalitám, zemím, kultuře atd. Kupříkladu, když dlouhodobě posloucháte dílo interpreta, který chová ke své vlasti hluboké city, což se následně odráží v hudbě, probouzí se ve Vás chuť do oné země se vypravit a obecně k ní začnete také cítit sympatie. Takový vliv má podle mého onen kód. Když si poslechnete hymnu, budí se ve vás pocity dojetí a lásky k Čechám (nebo většina lidí z mého okolí to mají takto, včetně mě samotné) a to nemusíte být vlastenec nebo člověk, kterému se tu líbí (samozřejmě ve vlastencích se takové pocity ještě prohlubují). Zkuste se někdy na tuto skutečnost zaměřit, na pocity a dojmy při poslechu různých písní.

Na závěr bych ráda konstatovala jedno – konkrétní vliv hudby musíme každý pozorovat sám jako jedinec. Nejsem totiž schopná ani zdaleka určit, jak a co každému z nás přináší, dává nebo naopak bere. K sepsání tohoto článku mi sloužily články nebo odborné práce právě z Ruska, především ale mé vlastní prožitky, poznatky, myšlenky a dedukce.

ZAJÍMAVOST: Prokletá píseň opletená pavučinou záhad

Zdroj obrázku: <https://mysteriesunsolved.com/2020/03/gloomy-sunday.html>

Ona záhadná skladba se nazývá Gloomy Sunday (je jí přezdíváno maďarská píseň sebevražd), první verze byl vydána roku 1933 a jejím autorem je Rezső Seress. Právě tato skladba je pro mne jedním z důkazů o kódu. Sám autor si prošel krušným životem plných nástrah – prožil si první světovou válku, neminuly ho ale ani hrůzy druhé světové války. Pracoval v cirkuse a divadle, únik

od reality nacházel právě v komponování hudebních skladeb. Na textu této konkrétní písně s ním spolupracoval jeho kamarád, je tedy dodnes záhadou, kdo a co do slov zašifroval. Tak či onak si Gloomy Sunday vysloužila onu přezdívku a také určitý počet sebevražd s ní nepochybně spojených kontu písně nepřidává (u mrtvých byly nalezeny útržky z textu skladby). Skladatel měl údajně v písni oslovovat ženu, ke které choval určité city a jenž ho opustila. Když se s ní po několika letech snažil spojit, místo odpovědi se mu dostalo informace, že jeho milá spáchala sebevraždu a nedaleko jejího těla objevili útržek, kde byl napsán název právě jeho díla – Gloomy Sunday. Autor po takovém zjištění rovněž

spáchal sebevraždu. Gloomy Sunday byla i po nějakou dobu zakázána, nyní tomu tak není. Níže uvádím ukázkou z textu písně, překlad z originálu do angličtiny.

*Gloomy is Sunday, with shadows I spend it all
My heart and I have decided to end it all
Soon there'll be candles and prayers that are sad I know
Let them not weep, let them know that I'm glad to go
Death is no dream for in death I'm caressing you
With the last breath of my soul, I'll be blessing you*

Zdroje:

- <https://www.historicmysteries.com/gloomy-sunday-suicide-song/>
- <https://www.mentalfloss.com/article/28525/songs-killer-strange-tale-gloomy-sunday>
- https://en.m.wikipedia.org/wiki/Gloomy_Sunday
- <https://www.top-technologies.ru/ru/article/view?id=32203&fbclid=IwAR1ysORTyVVH9si8plGtsSV1rXOXPmcg-ZmyAPz0Vnb->
- <https://timesofindia.indiatimes.com/life-style/health-fitness/de-stress/how-music-therapy-can-heal-your-brain/articleshow/70536541.cms>
- http://www.qimaster.com/guide/articles/112807_music.html
fbclid=IwAR18VzgrIhiMZ8SmnzoFczU-3e4Iqnfeb61mb8Y6FC-_glmAseDhcWffR2A
- a dalšími „informátory“ a inspirací mi byli pan Miroslav Zelenka a Josef Kozák, u nichž jsem čerpala z více článků a přednášek
-

Adéla Janotová

Eurovision Song Contest

Neboli česky velká cena Eurovize, je televizní soutěž, kterou určitě všichni znáte. Protože téma časopisu je hudba, dozvíte se zde něco i tomto oblíbeném pořadu. Hudba nejen léčí, ale především baví. Spojení hudby s televizní zábavou má své kořeny již v počátcích televize. Krátce zde proto popíšu historii nejslavnějšího hudebně-soutěžního pořadu, i to jak si v ní vedli a vedou čeští soutěžící.

První díl byl odvysílán už v roce 1956 s účastí sedmi zemí Evropy, konkrétně Francie, Nizozemsko, Lucembursko, Belgie, Itálie, Německo, Švýcarsko. Následně se přidávaly další země. Celkově se Eurovize zúčastnilo 51 států světa a se sledovaností sto milionů diváků to je nejsledovanější nespportovní událost na světě.

Jak to funguje?

Soutěž pořádají země, které jsou aktivními členy Evropské vysílací unie, ve Velké Británii například BBC, v Itálii Rai nebo ve Francii France Television. Účast v Eurovizi je podmíněna aktivním členstvím v Evropské vysílací unii či Radě Evropy. V Česku tuto podmínku splňuje Česká televize a Český rozhlas.

Každý stát vysílá jednoho reprezentanta, kterého vybere veřejnoprávní televize. Účastník může být nominován rovnou nebo ve veřejném kole. Ten následně postupuje do semifinále a posléze i do finále, tam je pomocí telefonického hlasování diváků a národních porot zvolený vítěz.

Zajímavosti

Eurovize stála za úspěchem mnoha zpěváků a kapel. Asi nejikoničtější představitel, který se zviditelnil na této soutěži je skupina ABBA, která zvítězila v roce 1974 s písní Waterloo. Dále třeba Celine Dion, Julio Iglesias, Cliff Richard.

V roce 2017 se potvrdilo, že vyjde i Asijská adaptace a ponese název Eurovision Asia Song Contest.

Česko

Prvním Čechem, který soutěžil v Eurovizi byl v roce 1968 Karel Gott, avšak zastupoval Rakousko. Česko soutěžilo v ekvivalentu Eurovize, soutěž se

jmenovala Intervision Song Contest a pořádaly ji státy východního bloku. Tuto soutěž v roce 1977 vyhrála Helena Vondráčková.

Po rozdělení Československa v roce 1993 se Česko narozdíl od Slovenska nezapojilo. Poprvé na tuto soutěž zástupci naší země vyjeli až o pár let později v roce 2007. Eurovize jsme se účastnili dále v roce 2008, 2009 ale z důvodu nezájmu veřejnosti byla na další léta účast odřeknuta. Až v roce 2015 se na televizních obrazovkách znovu objevil český zástupce. Od tohoto roku se Česko účastnilo každé Eurovize.

Nejlepších výsledků dosahovali naši reprezentanti až v posledních letech. V roce 2018 Mikolas Josef vybojoval v Lisabonu šesté místo ve finále. Dosáhl tak s jeho písní Lie to me nejlepšího výsledku českých účastníků. Druhý nejlepší výsledek vybojovala následující rok kapela Lake Malawi s písní Friend of a Friend. V semifinále vybojovali druhé místo a ve finále skončili jedenáctí.

V roce 2020 se měl soutěže účastnit Ben Cristovao, protože v tomto roce byla soutěž z důvodu pandemie zrušená, jeho účast se přesunula na rok 2021.

Matouš Frýbort

Tajemný Klub 27

Bohužel i kolem hudby se točí, jak naznačil už první článek, ne příliš veselá témata, a k takovým patří rozhodně Klub 27. Klub 27 je celosvětově poměrně známá věc, přesto se však najde spousta lidí, kteří o něm ještě neslyšeli. Mě to osobně docela zajímá a baví, a jelikož téma tohoto čísla si o to přímo říká, pokusila jsem se pro vás napsat článek, který vám alespoň stručně poskytne o Klubu 27 nějaké informace.

Co je Klub 27?

Klub 27 (anglicky 27 Club) je označení pro pomyslnou skupinu především vlivných hudebníků, dále také ale i herců či jiných umělců, jejichž životy skončily nečekaně ve 27 letech. Nejčastěji bývají úmrtí spjatá s užíváním drog a alkoholu, k dalším příčinám patří např. sebevraždy, vraždy nebo dopravní nehody.

Ačkoliv statistické studie potvrdily, že pro umírání umělců ve 27 letech neexistuje žádný neobvyklý vzorec a jejich náhlá úmrtí v tomto věku jsou jen čisté náhody, spousta lidí věří, že Klub 27 má nějakou spojitost se záhadami a konspiracemi.

V poslední době se začíná do podvědomí lidí dostávat také pojem Klub 21. Jedná se o skupinu fungující na stejném principu s patrným rozdílem.

Jak Klub 27 vznikl?

Historie Klubu 27 sahá až do roku 1938, kdy za neznámých okolností zemřel ve věku 27 let významný americký bluesový kytarista a zpěvák Robert Johnson, který je považován za toho, kterým to všechno začalo. Právě kolem něj a jeho smrti existuje asi nejvíc konspiračních teorií, ale o těch si řekneme později.

Po smrti Johnsona samozřejmě žádný klub neexistoval, ačkoliv ve 27 letech hudebníci umírali taky. Veřejnost tomu ale nevěnovala pozornost – muzikanti možná nebyli tak známí, a navíc lidé umírají pořád a v každém věku. Pozornost lidí si získala až náhlá úmrtí významných hudebníků v průběhu let 1969–1971. Tehdy zemřeli Brian Jones, Jimi Hendrix, Janis Joplin a Jim Morrison, všichni v sedmadvaceti letech.

Největší boom však vyvolala po více než dvaceti letech sebevražda stejně starého Kurta Cobaina. Jeho osud se začal spojovat s osudy předchozích již zmíněných umělců. Tento fakt se pak dostal do podvědomí veřejnosti, a tak se Klub 27 stal oficiální záležitostí, jež vzbudila veliký zájem.

Další vlnu zájmu o nechvalně známý klub pak vyvolala nečekaná smrt zpěvačky Amy Winehouse, která opustila svět docela nedávno – v roce 2011.

Kdo patří do Klubu 27?

Finální číslo všech členů na seznamu není jasné, protože se mezi fanoušky vedou četné diskuze o „členství“ v klubu, které se sebou navzájem často nesouhlasí. Mělo by se jednat však až o 40 lidí.

Oficiálně je na list zařazena hlavně šestice nejvlivnějších umělců, co vzbudila největší pozornost. Kdo ale byli a proč zemřeli tak mladí

Brian Jones

Brian Jones byl zakládajícím členem, kytaristou a jednu dobu také lídrem světově proslulé kapely The Rolling Stones. Když však Jonese začali zastiňovat jeho

výraznější kolegové - Mick Jagger a Keith Richards, začal se kapele odcizovat. Postupné odcizování ho pak dovedlo k opuštění kapely. Ani ne měsíc na to v roce 1969 byl nalezen pod vlivem alkoholu a návykových látek utonutý v bazéně. Po pitvě nebylo zcela jasné, zdali se jednalo o sebevraždu, vraždu nebo nešťastnou náhodu, a

tak případ nebyl zcela uzavřen. Po třiceti letech se vyšetřování opět otevřelo a sám detektiv prohlásil, že se tehdy jednalo o pečlivě zahmlzenou vraždu.

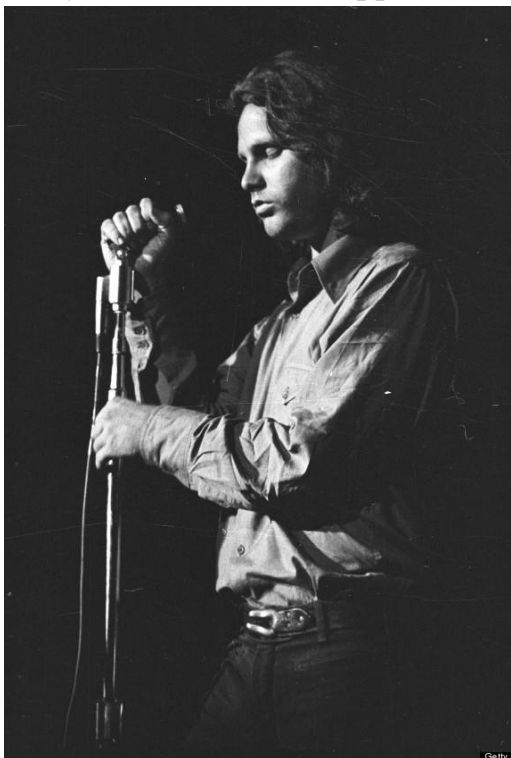
Jimi Hendrix

Legendárního kytaristu, zpěváka a skladatele Jimiho Hendrixe asi dlouze představovat nemusím, protože téměř každý zná alespoň jeho jméno. V roce 1970 byl jeho přítelkyně nalezen v bezvědomí. Ačkoliv byl převezen do nemocnice, nepodařilo se jej zachránit. Příčinou jeho smrti bylo zadušení se zvratky po konzumaci amfetaminu a pravděpodobně neúmyslného předávkování se uspávacími prostředky. I kolem něj se začaly objevovat spekulace o tom, že jeho smrt mohl zavinit někdo jiný.

Janis Joplin

Ani ne tři týdny po smrti Jimiho Hendrixe zemřela na předávkování heroinem v kombinaci s alkoholem další významná umělkyně hudebního průmyslu, a to bluesová a rocková zpěvačka, skladatelka a kytaristka Janis Joplin. Ta se stala známou např. jako zpěvačka formace Big Brothers and the Holding Company, jako výrazná tvář hnutí hippies nebo ve feminismu.

Jim Morrison

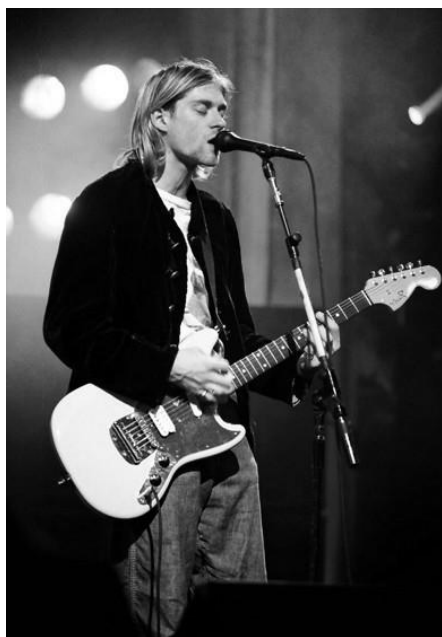
Jim Morrison, zpěvák, textař a leader kapely The Doors, zemřel v roce 1971 jako poslední ze čtveřice blízkých úmrtí sedmadvacetiletých umělců. Příčinou jeho skonu byla určena srdeční zástava, která se stala důsledkem jeho tělesného stavu a alkoholového užívání. Nicméně i přes to jsou události kolem jeho smrti předmětem diskuze, neboť nebyla provedena řádná pitva a přesná příčina je proto sporná.

Kurt Cobain

V roce 1994 obletěla světem zpráva, že Kurt Cobain, frontman kapely Nirvana, spáchal sebevraždu. Ačkoliv se všechno odehrálo velmi nečekaně, Cobainovo rozhodnutí ukončit svůj život nebyl až tak překvapující – spáchat sebevraždu se pokusil již párkrát v minulosti. Navíc hned několik lidí tvrdilo (a to včetně blízkých příbuzných), že se jim Kurt svěřil s tím, že by se chtěl stát členem Klubu 27.

I přesto se však začaly šířit spekulace fanoušků o tom, že slavný zpěvák sebevraždu nespáchal, ale byl obětí vraždy. Podezřelou se dokonce stala jeho manželka.

Tak či onak se Kurt Cobain stal ihned členem tohoto klubu. Zajímavé je, že k méně známým členům klubu patří také baskytaristka kapely Hole, tedy kapely, jejíž frontmankou byla Courtney Love, Cobainova manželka.

Amy Winehouse

Podobně jako její předchůdci skončila i jazzová a bluesová zpěvačka Amy Winehouse. Ta byla závislá především na alkoholu, který se jí stal v roce 2011 osudným, neboť její smrt způsobila otrava alkoholem. Příčina jejího úmrtí byla objasnována hned několik měsíců a zveřejněna až tři měsíce po její smrti.

Amy Winehouse seznam oficiálních členů kapely prozatím naštěstí končí.

Konspirace?

V dnešní době se konspirační teorie týkají už snad každého tématu a ani Klub 27 není výjimkou. Vraťme se zpátky k Robertu Johnsonovi, jenž je považován za toho, kým to všechno začalo. Právě k němu se váže nejvíce mrazivých příběhů.

Věří se, že Robert Johnson svůj hudební talent a slávu získal od d'ábla. Když byl mladší, nikdy prý neuměl hrát na kytaru ani zpívat, a tak se jeho sen stát se slavným muzikantem zdál být nemožný. Jednoho dne ho však neznámé hlasy nabádaly jít na nějaké místo, kde na něj čekala velká tmavá postava, která se mu představila jako d'ábel. Ten si od něj vzal kytaru, naladil ji a řekl, že kytara je magická a vrátí mu ji společně se slávou, pokud mu dá jeho duši. Johnson

samozřejmě souhlasil, a tak se z něj zanedlouho stal slavný a uznávaný hudebník. V sedmadvaceti letech pak jeho život musel skončit, s čímž počítal.

Nikdo samo sebou neví, jak moc pravdivý tento příběh je, pozoruhodných je však spousta odkazů v Johnsonových písničkách, kde často píše o ďáblu a jak mu zaprodal svou duši (např. Me and the Devil Blues). Kromě toho sám prohlašoval, že jeho talent pocházel od ďábla a příčina jeho podivné smrti nikdy nebyla oficiálně objasněna.

Na základě této legendy začali lidé věřit, že i ostatní umělci z Klubu 27 zaprodali svou duši pecku pro slávu a bohatství.

Jak Klub 27 působí v kultuře?

I když se jedná o poněkud citlivé téma, nemálo lidí se Klubem 27 inspihuje. Často jsou obličej nejznámějších členů vyobrazeny na zdech, papírech či sociálních sítích výtvarných umělců. Narážky můžete nalézt také ve filmech, literatuře nebo videohrách. Nejhojněji se ale inspihují zpěváci, hudebníci a textaři, kteří spojitost s klubem zmiňují v textech svých skladeb. Z těch, co byste mohli znát je např. zpěvačka Halsey s narážkou v písni „Colors“ nebo rapper Juice WRLD s referencí v písni „Legends“. Skupina Fall Out Boy nebo zpěvák Machine Gun Kelly pak mají dokonce písně pojmenované jako „27“.

Kromě uměleckých činností vznikají ale také například tematické městské kluby a bary a zrovna jeden takový můžete najít v nedalekém Prostějově.

Pokud vás toto téma zaujalo a chtěli byste toho vědět víc, doporučuji navštívit YouTube. Jak na zahraniční, tak i české scéně můžete najít spoustu méně i více podrobných videí zabývajících se Klubem 27.

Nella Kučerová

Zdroje:

- https://de.wikipedia.org/wiki/Klub_27
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Robert_Johnson
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Kurt_Cobain
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Janis_Joplin
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Jimi_Hendrix
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Amy_Winehouse
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Jim_Morrison
- https://cs.wikipedia.org/wiki/Brian_Jones
- <https://www.youtube.com/watch?v=Lrd4MJu7sr0>

Před rokem zemřel Karel Gott – letos si jeho poslední rok připomínáme v novém dokumentu

Nejvýznamnější český zpěvák populární hudby Karel Gott zemřel 1. října 2019. Bylo mu 80 let. V září loňského roku zpěvák potvrdil, že trpí akutní leukémií a podstupuje léčbu, bohužel tento boj nevyhrál. „Zemřel doma v kruhu své rodiny“, potvrdila tehdy zprávu jeho manželka Ivana Gottová.

Všechny nás to tehdy zasáhlo. Za jeho smrtí se tentokrát neskrývá žádná temná píseň ani konspirační teorie, ale smrtelná choroba, která svět připravila o velký hudební talent.

Hrob Karla Gotta.

Karel Gott byl český šlágrový zpěvák, herec a malíř. V letech 1965–2019 se prodalo 50 milionů nosičů alb s jeho nahrávkami, což z něj učinilo nejúspěšnějšího českého interpreta historie. Během kariéry vydal 293 sólových alb na domácí scéně i v zahraničí. Zpíval nejen česky, ale i německy, latinsky, anglicky, italsky a rusky.

Gott – Slavíkový rekordman

Mladý Karel Gott.

Gott za dlouhá léta posbíral 42 Slavíků, titul národního umělce, Zlatou jehlu Polydoru, dva Zlaté klíče festivalu Intervize a plno dalších ocenění. V roce 2009 završil svou sbírku, když obdržel od tehdejšího prezidenta Václava Klause medaili Za zásluhy I. Stupně.

Za více než padesát let kariéry vydal tři stovky desek a nazpíval kolem tisícovky písní. Jeho jméno se stalo pojmem nejen u nás, ale i v Německu, kde si vysloužil přezdívku Zlatý hlas z Prahy.

Dokument Karel (2020)

A teď něco k samotnému dokumentu. Na jeho počest natočila režisérka Olga Malířová Špátová celovečerní dokumentární film „Karel“. Režisérka slibuje „jedinečný, neobvykle osobní až intimní pohled na jeho život“.

„Je to náš dar k narozeninám, dar, který sice nemůžeme předat osobně, který nás ale naplňuje radostí“, říká režisérka filmu Olga Malířová Špátová.

Film do českých kin vstoupil 15. října 2020.

A jak zatím vypadají recenze k filmu

Hudební kritici ať už ti běžní na Československé filmové databázi nebo ti erudovaní ve společenských časopisech a na internetových serverech se shodují na tom, že dokument nenaplnil úplně všechna očekávání.

Laičtí hodnotitelé zmiňují, že dokument „útočí na city a není dokumentem v pravém slova smyslu, ale spíše pomníkem velkého umělce.“ Na druhou stranu je film dobře udělaný, zachycuje každodennost posledního roku, ve kterém Mistr už tušil nevyhnutelné. Nabízí k tomu i neotřelé záběry ze zákulisí, které dokreslují umělcovu kariéru. (<https://www.csfd.cz/film/781946-karel/komentare/>)

A co na to další recenzenti Fanouškovský server Moviezone prostřednictvím Mojmiry Sedláčka alias Rimsyho zmiňuje, že „film je přesně takový, jaký měl být“. Pokud kritikové čekali velkolepé odhalení kostlivců ve skříní, osobní zpověď umírající hvězdy nebo zkratka autentické vhledy do duše, nedočkali se. Film byl vytvořen v podstatě jako dárek k mistrovým narozeninám a je tedy spíše jeho oslavou, která má dojmout fanoušky. „Prostě takové profesionálně zpracované domácí video, nekonfliktní portrét mapující kariéru i osobní život.“ Potenciál zůstal nenaplněn. (<https://film.moviezone.cz/karel/recenze>)

STOJÍ TEDY ZA SHLÉDNUTÍ?

Za mě jednoznačně ANO!

Přesto, že některé recenze nejsou příliš kladné, **DOPORUČUJI** film shlédnout. Jde o jednu z nejznámějších osobností České republiky, velice pozitivního člověka a úžasného zpěváka.

Zajímavosti o Karlu Gottovi

1. Karel Gott se snažil dostat na školu výtvarného umění, ale bohužel nebyl přijat, tak se nakonec vyučil elektromontérem.
2. Jeho úplně prvním singlem z 60. let byl cover na píseň Moon River známou z filmu Snídaně u Tiffanyho.
3. Je držitelem 42 Slavíků, vyhrál více jak 120 televizních cen, má 8 zlatých desek a jednu diamantovou.
4. Celkem vydal 293 alb, a ty se prodaly více jak 50 milionkrát.
5. Na úplném začátku svojí kariéry zpíval pod pseudonymem Karel Matějíček, a to proto, kdyby se mu náhodou nevedlo, aby neudělal ostudu tátovi.

Další použité zdroje:

<https://www.top10list.cz/zajimavosti-o-karlu-gottovi/>

<https://www.novinky.cz/kultura/karel-gott/clanek/medailon-karla-gotta-40298436>

Kristýna Zajíčková 3.A

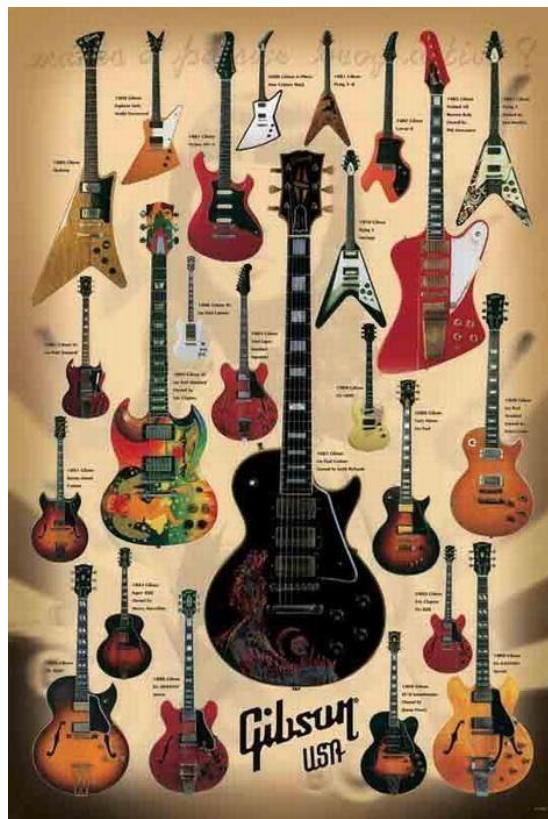
Jarda Březina a Matěj Zaorálek – rozhovor dvou muzikantů naší školy

Přátelé. Byl jsem požádán a musím se přiznat, že mě to potěšilo, abych vyzpovídal Jardu Březinu, z naší školy. Mělo to být především proto, že jsem také kytarista, jako on a tak mám ponětí na co se ptát tak, aby se na to dalo odpovědět všem srozumitelně pro všechny.

Musím říct že i přes těžko slučitelné časové možnosti nás obou a po sléze všem známou koronavirovou pandemií, se nám povedlo poodhalit pár zajímavých témat z života kytaristy.

Celým článkem se vás pokusím srozumitelně provést tak, abychom z toho všichni něco měli. Konec konců, pokud by vás to bavilo, mohu vám v příštím čísle vyzpovídat třeba sám sebe pro porovnání. Co vy na to

Tak pojďme na to...

Začneme otázkou která nesmí nikdy chybět...

1. Jak jsi se k hudbě dostal? A chtěl jsi hned od začátku hrát na kytaru?

Tak všechno to začalo, když mi bylo asi šest.. nejsem si jistý 😊 Táta mě bral na zkušebnu do jedné z chatek v Břidličné a tam jsem se nějak více seznámil s hudebními nástroji. Zkoušel jsem hrát na bicí, baskytaru, klavír. Nejvíce mě uchvátila kytara. A tak jsem si řekl, že ze mě bude kytarista. O rok později jsem si napsal o kytaru Ježíškovy a voilá...

Zajímavé, dále otázka, která zajímá mne osobně. Protože ke kytaře jako takové, i ke kytaře elektrické jsem zažil mnoho přístupů a dosti definovaly způsob hry, abych tak řekl. Ono je to stejné. jako třeba když podle druhů a využití štětců chcete poznat, co a jak bude malíř malovat...

2.Co tě ze začátku na nástroji překvapilo?

Celkově jak ten nástroj vůbec funguje. Jak třeba pracuje snímač, tone knob, tremolo atd.

Tone knob neboli tónová clona funguje na zvuk jako UV filtry na slunce a světlo. Snižuje intenzitu zvuku a tím trochu splývá a spojuje tón. Tremolo/vibraato

rozechvívá zvuk prodlužuje dozvuk a mění vlnové délky jemným zkracováním a prodlužováním strun, páčkou u kobyly. Nemá to každá kytara.

Zajímavé, no a co byla tvoje...

3. První písnička a kytara

Tak přesnou značku si již nepamatuji, ale byla to taková ta nejlevnější elektrická kytara, co se dá koupit v Globusu za pár korun. A první písnička samozřejmě *Nothing else matters* od kapely Metallica. Tohle se učí snad úplně každý, kdo začíná hrát na kytaru. To už je prostě základ.

Ukázku Jarovy práce najdete třeba na jeho instagramu.
<https://www.instagram.com/jared.lvndr/>

4. Jak dlouho vlastně hraješ?

24.12 to bude 10 let.

A co člověk za těch deset let stihne dokázat

5. Největší úspěch

Na ten ještě čekám. Zrovna dávám dohromady první album s kapelou z Anglie. Nyní jsme v kontaktu s americkým producentem Jeffem Dunnem, který nám zajistí veškerou produkci (Mix/master). Poté jsem se dostal do kontaktu se zpěváky z Německa a také právě dokončujeme naše první EP. Zde se už snažím o produkci já sám.

Husté, tak to jsem ani nečekal, tak to držím palce. No a teď trochu hudební teorie. Co vy na to...

6. Tvá oblíbená stupnice

Tady asi záleží zrovna na mé náladě. Nejradši skládám v F minor/C minor.

Tak to jsem upřímně čekal. Takové malinko zadumané a melancholické tóny kterým podlela nejedna dáma.

7. Oblíbená skladba

Z těch miliónů skladeb, co miluji bych si asi nemohl vybrat... ale často teď poslouchám umělce Joji, Rich Brian, Ghostemane, kapelu Dealer a Thornhill.

No, tak si to zkuste poslechnout.

8. Co by jsi doporučil někomu, kdo začíná na kytaru a třeba ještě ani neví, kudy se vydá?

Tak záleží podle toho, kdo co má nejraději za styl. Od toho bych se začal rozvíjet. Zním lidi, kteří toto neudělali, snažili se hrát od všeho trochu a teď jim kytara nebo jiný hudební nástroj leží v prachu někde doma. Ale tím hlavním bodem je to, jestli někdo má nebo nemá hudební sluch. Pokud ne, tak bych v tom asi neviděl žádnou budoucnost, když to řeknu takhle hnusně.

Tak to já si naopak myslím že s dostatkem píle a odhodlání se na nástroj naučí hrát nějaké klasické akordovky takřka každý. Takže se rozhodně nenechte rozhodit a odradit.

9.A poslední otázka. Plánuješ se učit na další nástroj a popř. jaký?

Ono to možná bude znít „namachrovaně“, ale já v podstatě umím hrát na všechno. Jediné, co je pro mě záhul jsou asi bicí, ale takové lehké filly zvládnou také.

Tak to už tak asi bývá že s kytarou pochopíte i klavír a podobně. Nicméně Jarda je očividně nadšený a talentovaný kytarista. Sám jsem si s ním kdysi zahrál a bavilo mě to velmi. Tak se budeme těšit na vydání EP a asi se rozloučíme.

Mějte se pěkně a nezapomeňte že když jsme teď doma a máme čas je ideální příležitost na něco začít hrát.

Tak ahoj.

Zpovídal: Matěj Zaorálek

TOP 6 zajímavých hudebních nástrojů

Umět na něco hrát, to je krásná věc. Věřím, že každý z vás si alespoň někdy zkusil zabrnkat na kytaru, fouknout do flétny nebo zahrát melodii na klavíru. Je to opravdu kouzelný pocit, avšak cesta za výběrem správného hudebního nástroje, který k vám sedne, není mnohdy jednoduchá. Někteří lidé se ovlivňují při výběru nástroje cenou, jiní velikostí, další zas způsobem hraní a pak tu jsou takoví, kteří se chtějí od ostatních trochu lišit a prahnou po co nejoriginálnějším nástroji. Na toto téma jsem pro vás připravila článek a našla 6 opravdových unikátů mezi hudebními nástroji. Slyšeli jste už o nich? Dovede si představit jejich zvuk?

1. Kazoo

Na kazoo jsou pozitivní hned tři věci – jeho cena je většinou pár desítek korun, je to velice skladný nástroj (vleze se vám i do kapsy) a hra na něj také není nejsložitější, zahrát můžete takřka cokoli.

Bzučivý zvuk tohoto malého dechového nástroje vzniká prostřednictvím papírové membrány, tedy když do něj fouknete, vytvoří se tam někde uvnitř zvuk. Kazoo se většinou vyrábí v různých barvách z plastu, zakoupit si však můžete kvalitnější vyrobené z kovu.

Pokud je vám kazoo povědomé, možná ho budete znát ze známých videí na YouTube „You On Kazoo“, v nichž vystupuje malý chlapec hrající právě na kazoo. Videá to jsou sice vtipná a často jsou obětí memů, i tak ale musíme uznat, že ten kluk na tento nástroj hraje obstojně.

Plastové kazoo a Kazoo Kid

2. Pila

Když se řekne pila, snad každý si vzpomene na nástroj, kterým se řeže. Věděli jste ale, že pila může sloužit i jako nástroj hudební

A jak se na takovou pilu hraje? Hraní spočívá v tom, že muzikant sedí, držadlo pily přidrží mezi stehny a druhý konec drží v ruce. V druhé ruce pak drží smyčec, který se o pilu otírá. Takový způsob hraní se často označuje jako „hra na zpívající pilu“.

Na pilu však nemusíme hrát pouze se smyčcem, ačkoliv je to rozšířenější. K jinému způsobu hraní se používají paličky – z pily se však v tom případě stává nástroj bicí. V Česku je nejznámějším hráčem na zpívající pilu Petr Dopita, jenž získal mnoho ocenění jak u nás, tak i v zahraničí.

Petr Dopita a zpívající pila

3. Cajón

Cajón (čti „kachon“, v překladu „bedýnka“) vypadá na první pohled jako obyčejná kvádrovitá bedýnka ze dřeva s kulatým otvorem na boku, ve skutečnosti se ale jedná o velmi praktický a v poslední době čím dál oblíbenější hudební nástroj.

Jméno i nástroj celkově jsou latinskoamerického původu. Cajón pravděpodobně vznikl z obyčejných bedýnek na přepravu, po tom, co na ně bubnovali otroci, protože museli své bubínky spálit.

Způsob hraní není nijak složitý. Na cajónu se při hraní sedí a do ozvučné desky se bubnuje dlaněmi a prsty. Uvnitř nástroje se nachází laditelné struny, které umí měnit zvuk. Cajón je velmi oblíbený při akustických vystoupeních. Zruční hráči dokážou napodobit i celou linii bicí.

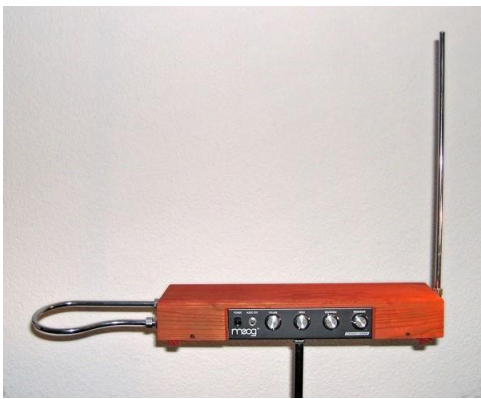
Cajón

4. Theremin

Znáte znělku ze seriálu Vraždy v Midsomeru? Pokud ano, určitě vám přijde povědomý záhadný a mysteriózní zvuk, který ve znělce dominuje. Věděli jste, že za tímto zvukem stojí opravdu jedinečný hudební nástroj theremin

Theremin se skládá z dřevěné skříně a dvou antén a ovládá se pomocí paží, dlaní a prstů. Je to elektronický hudební nástroj a zároveň také první, na který se hraje, aniž by se ho hráč jakkoliv dotýkal. Hra na něj je v tom případě výjimečná, ale zároveň velmi náročná.

Oblíbený bývá při tvorbě hudby a zvuků do hororových, mysteriózních či fantastických filmů. Vidět jste ho mohli také například v epizodě seriálu Teorie velkého třesku (04x12) nebo Simpsonovi (22x20).

Theremin a způsob hraní

5. Niněra

Název niněra vám možná až tak cizí připadat nebude. Vždyť na rozdíl od docela mladičkého thereminu z roku 1920 se začala v Evropě objevovat již v 10. století.

Niněra je strunný hudební nástroj ze skupiny kolových/třecích. Struny niněry jsou rozeznívány otáčivým kolečkem a klapky, které struny zkracují, pak vytvářejí melodii.

Existuje také tzv. hmatníková niněra, u níž ale specifické klapky chybí a na struny se hraje normálně prsty, stejně jako třeba u kytary. Ačkoliv se jedná o vzhledově opravdu podivný nástroj, vaši duši pohladí jeho zvuk, který vás přenesení do středověkého prostředí. U nás sice niněra není tak známá, v zahraničí by se ale dalo najít spousta lidí, co se jí věnují a vytvářejí zajímavé projekty. Niněra umí například nádherně obohatit metalový žánr hudby.

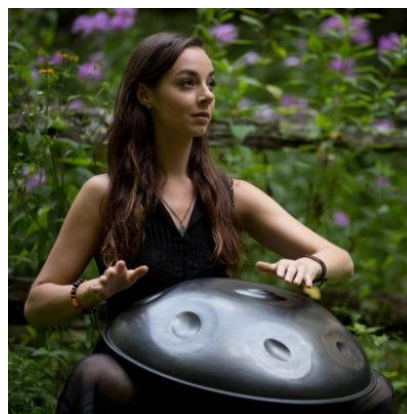
Niněra a výborná hráčka na niněru (její YouTube: Patty Gurdy)

6. Handpan

Ne, není to žádné UFO ani gril, ale naprosto jedinečný novodobý hudební nástroj z kovu, na který se hraje rukama nebo paličkami na různé způsoby.

Handpan (v překladu „ruční pánev“) se začal objevovat teprve v minulém desetiletí, takže se dá říct, že je ještě v plenkách. Přesto se ale docela rychle rozšiřuje a nabývá na oblíbenosti. Vyjímá se krásným, magickým a podmanivým zvukem vhodný pro meditování a energické hraní. Harmonické melodie vám zaručeně zklidní mysl.

Škoda, že zvuky nejdou převést i sem do časopisu! Proto pro představu, jak to zní, doporučuji navštívit YouTube. Kdo ví, třeba vás handpan nebo jiný z předešlých uvedených nástrojů zaujme.

Handpan a hráčka na něj

Nella Kučerová, 3. A

SOŠS MEZI SVOBODOU A PANDEMÍ

A co se vlastně dělo tento podzim na naší škole? Rozhodně jsme se neudili, jen co se budova otevřela, čekaly nás srovnávací testy, opakování, všudypřítomná dezinfekce a roušky na cestách. Stihli jsme se trochu rozkoukat kolem, ti šťastnější z nás dokonce vyrazili i za hranice.

No, dál už to znáte. Potom přišel říjen, počty nakažených začaly opět povážlivě narůstat a dveře do školní budovy se opět uzavřely. Návrat k distanční výuce – pro někoho vyhlížený, pro někoho nenáviděný. Přesto nutný.

Ale i tuto formu výuky si můžeme zpestřit. V této části časopisu vás tak čeká tradiční rubrika studentské tvorby: reportáž ze zájezdu do Francie, recenze dokumentů z virtuálního festivalu filmů AFO nebo podané líčení prvačky Michaely Nové. To vše doplněné o kaligramy modernistických básníků a básniček ze 3. A. Bavte se.

Francie 2020

14.9.2020 se někteří žáci naší školy zúčastnili zájezdu do Francie. O půl třetí jsme vyrazili na cestu. Cestou do Francie jsme zastavili v Plzni na malou přestávku a nabrali jsme naši průvodkyni, paní Marii Tutterovou. V brzkých ranních hodinách druhého dne jsme už dorazili do Francie.

15.9.2020

Kolem 5 hodiny jsme zastavili a dali nám menší přestávku na to, abychom se nachystali na den (oblečení, hygiena,...). V 8 už jsme dorazili do Remeše. Nejdříve jsme navštívili katedrálu Notre Dame a muzeum Johanky z Arku a potom nás čekala krátká přestávka v centru města na občerstvení. Poté jsme vyšli napříč městem a stihli jsme shlédnout radnici a oblouk Porte de Mars. následně jsme se vrátili zpět do centra města, abychom si mohli nakoupit hlavně večeri do hotelu.

Následně nás ještě čekala cesta do Rouenu, kde zemřela Johanka z Arku. Procházeli jsme si centrum a viděli jsme kostel svaté Johanky z Arku, který byl postaven k úctě Johanky na místě, kde byla upálena. Po této krátké zastávce už jsme zamířili na hotel. Když nás paní průvodkyně šla nahlásit na recepci, personál prý tvrdil, že

nemáme zarezervované pokoje a že nás nemůžou ubytovat, protože nemají místa. Paní průvodkyně přišla asi po hodině dohadování se, a konečně jsme se mohli jít ubytovat.

16.9.2020

Třetí den nás čekal výlet k moři. Dorazili jsme do městečka Étretat. Prošli jsme městečko a dostali jsme se ke krásné kamenité pláži s výhledem na bílé útesy a Lamanšský průliv. Měli jsme si prohlédnout městečko a sami se vrátit zpátky k autobusu. Dál jsme se vypravili k pobřeží Arromanches kde jsme navštívili muzeum dne vylovení. Po této prohlídce jsme se přesunuli na Americký hřbitov a památník, což je obrovský hřbitov na památku těm, co zemřeli při dni D. Po dlouhém dni jsme se opět vyrazili ubytovat a tentokrát nás žádný problém nečekal.

17.9.2020

Další den nás čekal výlet na Mont-Saint-Michele.

Autobus nás odvezl před žulový kopec, který byl skoro jako samostatný ostrov uprostřed moře. Úplně nahoře se nachází klášterní budovy s katedrálou. Opět jsme měli možnost si budovy prohlédnout a nakonec si celé městečko na kopci projít. Po

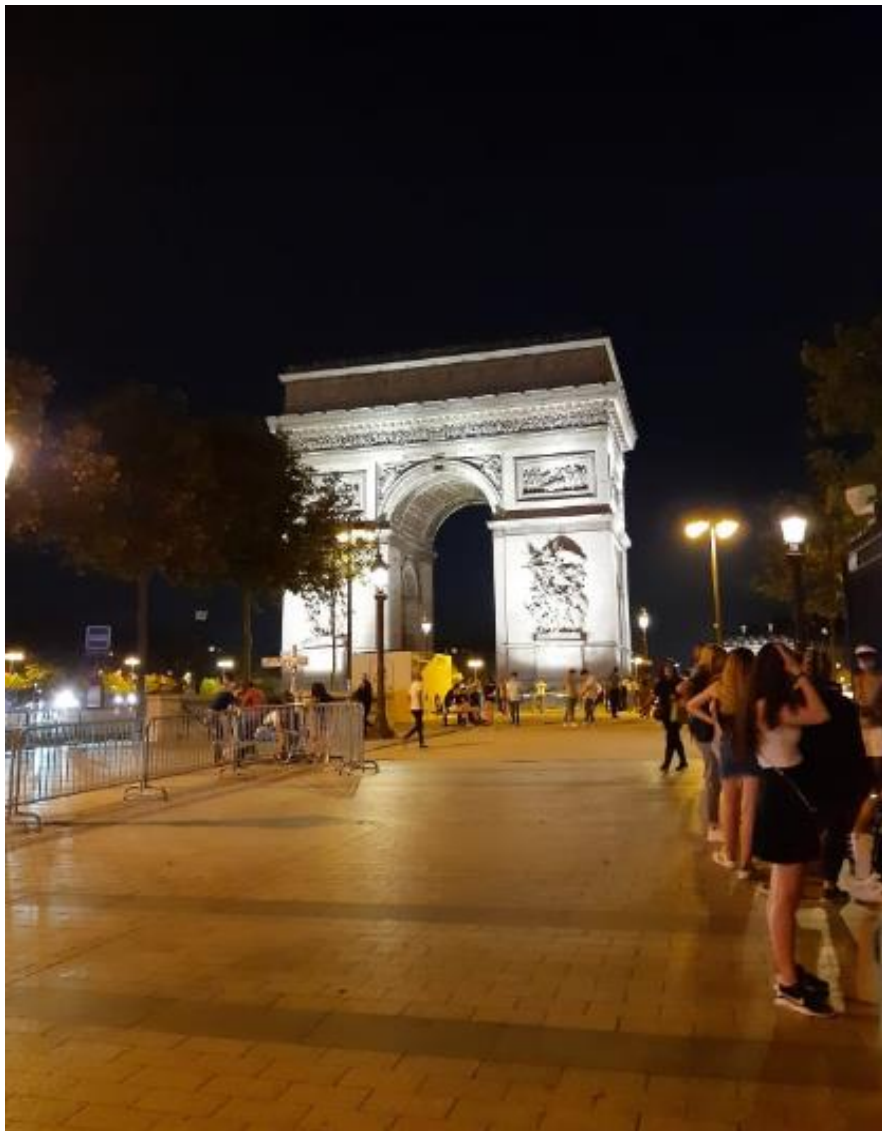
prohlídce Mont-Saint-Michele nás opět čekala krátká zastávka na Pointe du Grouin. To byl útes, který měl údajně vypadat jako prasečí rypák. Následně jsme vyrazili do města Saint-Malo. Prošli jsme si hradby okolo města s výhledem a nakonec se šlo do centra města. Dostali jsme rozchod, opět na nákup potravin a suvenýru a pak jsme se zase vydali na hotel.

18.9.2020

Poslední den a všichni se nemohli dočkat, protože se jelo do Paříže, hlavního města Francie. Sotva jsme vystoupili z autobusu, hned se na nás vrhla banda černochoů a začali nám nabízet přívěsky na klíče s Eiffelovkou za výhodnou cenu. Stáli jsme tam asi 15 minut než všichni nakoupili. Vstupovali jsme do areálu pod věží a museli jsme projít prohlídkou, jestli u sebe náhodu nemáme nějakou zbraň, či cokoli co by někomu mohlo ublížit. Pod věží si všichni kteří chtěli, koupili

vstupenku nahoru. Po prohlídce věže jsme se odebrali procházkou k Temži kde nás čekala plavba lodí. Z lodě jsme mohli vidět například Eiffelovku nebo slavný Notre-Dame. Po projížďce lodí jsme se přemístili na náměstí Champs-Élysées, kde nás čekal rozchod na 2 až 3 hodiny. Všichni si nakoupili jídlo na cestu, poslední suvenýry z Paříže a po 3 hodinách rozchodu jsme měli sraz kousek od vítězného oblouku a mohlo se vyrazit domů.

Sepsaly a nafotily: Eva Wichová a Valerie Zapletalová, 3. A

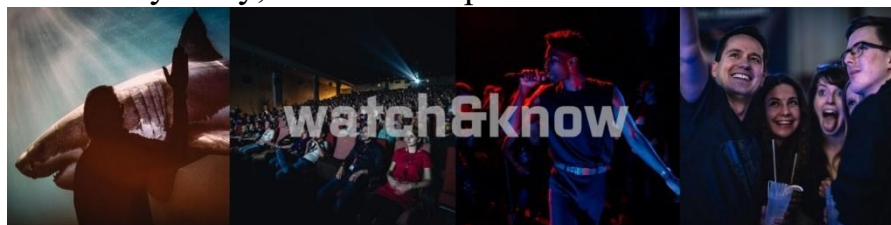

Academia film Olomouc – dokumenty pro každého

Po tímto názvem se ukrývá festival populárně-vědeckých filmů, který se už více než padesát let každoročně odehrává v průběhu dubna na půdě Univerzity Palackého v Olomouci. Letos, stejně jako stovky jiných akcí, narazil na překážky v podobě nouzového, který zásadně omezil běžné fungování většiny zavedených kulturních akcí. No ale jak se říká, všechno zlé, je pro něco dobré, a tak měli možnost se festivalu letos zúčastnit skutečně všichni, a to včetně studentů SOŠS.

Dálková výuka přímo vybízela k tomu, aby studenti věnovali trochu úsilí i něčemu jinému než učebnicím a pracovním listům, a tak byli donuceni sledovat každý alespoň jeden z dokumentů z velice pestré nabídky. Na závěr jen nová informace pro všechny, komu se dokumenty líbily i pro všechny, kteří je sledovat nestihli. Na stránkách Watch nad Know (watchandknow.cz) můžete vždy několik dokumentů sledovat i nyní po skončení festivalu, a to celý následující rok. A jak se Vám filmy líbily, to si můžete přečíst v tomto článku.

Fake news s Ianem Hislopem (80% na Csfid) – Petra Podborská (1. A)

Vybrala jsem si hned tři dokumenty – 2040, Kovy řeší dějiny a právě Fake news. Jako poslední jsem se podívala právě na tento dokumentární film zabývající se falešnými informacemi – Fake news s Ianem Hislopem. Kamerové i stříhové zpracování se mi zdálo propracované a dodávalo, pro mě, filmu na ještě lepším dojmu.

Ian Hislop, jakožto šéfredaktor satirického časopisu Private Eye, se snaží nalézt kořeny prvních fake news v britské historii. Vznik fake news datuje už od vzniku prvních veřejných článků, kde se z různých důvodů, hlavně tedy politických a senzacechtivých, začali vyskytovat zprávy s přikreslenou realitou. Ve filmu rozebírá mnoho případů fake news, od těch prvních zachovaných už v 19. století, až po ty téměř aktuální pro rok 2019. Myšlenkou filmu je poukázat na chtivost po zisku a moc lži a mystifikace už od samého začátku tisku až do současné novinařiny.

Můj názor na film je velmi kladný, protože věcně a velmi chápatelně popisuje v první řadě obrovskou váhu falešných informací podávaných lidem. Zjištění, že jedna dobře promyšlená lež může vést až k násilí, rasové nenávisti nebo dokonce válce je minimálně k zamyšlení...

Dvojitá tvář spartakiád (na Csfid 63 %) – Michaela Nová (1. A)

Film z roku 2019 o letech 1955 až 1985 a v nich konaných spartakiádách. Spartakiády byly založeny proto, aby ukázaly, jak socialistická společnost drží pospolu. Každý musí přiložit ruku k dílu a podřídit se a že síla kolektivu záleží na jednotlivcích. Spartakiády byly hromadné cvičení několika tisíců lidí, převážně tedy studentů odborných učilišť, kteří měli choreografie sestavené tak, aby tvořily nejčastěji ozubená kola. Na spartakiádách se dále podílely i maminky s malými dětmi, děti předškolního věku, ale také lidé staršího věku.

Dle mého názoru byl film zpracovaný velice hezky. I přes to, že byl dokumentárního žánru, byl sestaven tak, že jsem si připadala, jako by mě to vtáhlo do let spartakiády, na kterých jsem se sama mohla podílet. Z filmu jsem se dozvěděla spoustu nových věcí, které by mě ani nenapadly. Film byl seskládan z klipů z tehdejší doby, tudíž kvalita obrazu a zvuku nebyla dokonalá, ale rozumět bylo naprosto všemu a já osobně bych film ohodnotila nejspíše čtyřmi hvězdičkami z pěti.

2040 (78% na Csfid) – Barbora Poláková (1. A)

V dokumentu se mi líbilo to, že všechny odborné pojmy (ať už cizí nebo české) byly dokonale vysvětleny, aby jim rozuměl i „obyčejný člověk“. Pěkně vyobrazeny byly přírodní jevy, voda, mraky, nebo třeba uhlík, unikající do ovzduší. Dokumenty mě moc nebaví, ale musím uznat, že tenhle mě opravdu zaujal. Nebyl to typický nudný dokument, ve kterém jen lidé popisují, co by se mohlo změnit a podobně. Efekty filmu dodaly jistý „šmrnc“.

Tento snímek se snaží poukázat na již vzniklé problémy ve světě, jejichž příčinou jsou lidé. Ukazuje na budoucnost, co by se mohlo/mělo změnit a jaký by to mělo dopad na přírodu. Hlavní roli zastupuje otec malé holčičky jménem Velvet, který chce pro ni i pro ostatní lepší budoucnost.

Když se nad tímto dokumentem zamyslíte, zjistíte, kolik věcí bychom v životě mohli změnit. Ať už kvalitu jídla, které sníme, či zdraví zvířat a přírody. Líbilo se mi zpracování a pohled na věc očima otce, kterému záleží na budoucnosti jeho malé dcerky a chce pro ni jen to nejlepší. Zajímavá mi přišla část, ve které se mluvilo o zemědělství. Konkrétně o hnojení a orání půdy. Rozdíl půdy, na které roste tráva a oproti ní ta, která je zoraná nebo pohnojena, byl opravdu drastický a donutil mě se zamyslet nad budoucností lidstva a celé planety Země.

2040 – Ondřej Kotěšovský (2. B)

Film se mi moc líbil, vše bylo kvalitně propracované. Kamera a zvuk byly kvalitní, stejně tak i obsah samotný. Film má zajímavé animované scény, nebo jednodušší formu green screen.

Obsah: Ve filmu se ukazuje na to, jak se šetrně chovat k naší planetě, obecně si myslím že by se tohle mělo řešit více než Corona apod. Nevím, jestli si lidé uvědomují že momentálním tempem se za dvě generace aneb mých dětí děti, nemusí mít Vánoce se sněhem a vůbec už nemusí vědět co je sníh, jelikož globální oteplování a různé další globální problémy zničí naši zemi dřív, než si myslíme. Ve filmu, či dokumentu, jak chcete, se snaží autor ukazovat různé věci, které šetří zemi. Taky se snaží ptát děti v celkem mladém věku na to, co by změnili, aby se tyhle globální problémy tak neděli nebo jak šetřit zemi.

Hodně dětí poukazovalo na dopravu – auta, sice některé děti plácali celkem blbosti, ale má myšlenka je zhruba stejná, myslím si že do roku 2030 by měl mít každý občan, který chce řídit, elektromobil. Ano, tato auta mohou stát třeba 700 tisíc, ale 10 let na našetření je celkem dost. Zajímavé jsou ovšem i další témata, například se ukazuje, jak v Bangladéši funguje propojení solární elektřinou, kde si lidé prodávají nebo půjčují energie.

Můj celkový názor na tenhle dokument: 1. originální je určitě, už jen skrz ty kratší animační scény, které děti určitě ocení. Mírně bych tomu dokumentu nedal žádné, bylo to zajímavé, nebylo to nudné, a vše prostě bylo podle mého gusta. A co nového jsem se dozvěděl? Asi to jak i děti hodně vnímají globální problémy a myslím si, že je to dobře, protože pokud nedělá nic naše generace, tak snad může ještě něco udělat ta příští. V dokumentu mi chybělo téma mikroplastů. V oceánech jich je takové množství že ho má v sobě minimálně každá 8 ryba z 10. Pláže jsou tvořené už z několika procent jen těmito částicemi.

Kovy řeší dějiny (Na Csfid 53 %) – Aneta Fafílková (2. A)

Zpracování dokumentu bylo velice atraktivní, jak pro mysl, tak pro oko. Moc se mi líbily přechody, kde bylo vždy i kouskem k nahlédnutí do daného města. Některé pasáže byly zabírány i z ptačí perspektivy. Pohled do výuky jiné školy považuju také za zábavný nápad. Vše bylo točeno přirozeně.

Samotná náplň dokumentu, se týkala kritiky výuky hodin Dějepisu na různých školách, přes základní, střední až po gymnázia. Kovy se vypravil do různých měst a škol, které se mu ozvali přes známou platformu Instagram, anebo emailem. Vyslechl názory nejen žáků, ale taky učitelů, ředitelů, se kterými diskutoval o daném problému. Avšak ne všechno je tak černé, jak se zdá. Podívali jsme se do zábavných hodin, které žáci snáz pochopí. Kovy prokládal jednotlivé části anketami, na které odpovídali tisíce lidí. Na konci dokumentu se Kovy setkal i se samotným ministrem školství, kterému problematiku předložil. Zdálo se, že pan

ministr je ochotný tento problém řešit. Je i na samotných žácích, jak se k dané výuce postaví, a hlavně by se neměli bát, ale naopak se s nevyhovujícími hodinami dějepisu ozvat.

Mé zhodnocení dokumentu je naprosto zřejmé. Nemůžu snad nic vytknout, Kovy inspiruje lidi po celé ČR (hlavně tedy mladší generaci). Snaží se motivovat, reagovat a hýbat s hodně podstatnými tématy. Dějepis je a vždy byl jeden z mých oblíbených předmětů a často jsem si v něm snažila hledat souvislosti sama.

Nejvíce bych z filmu vyzdvihla tzv. „komunistický tábor“. Strašně ráda bych si něco takového zkusila na vlastní kůži. Stejně tak se chci již druhým rokem podívat do Osvětimi. Ovšem co se týče socialismu, je skvělým seriálem Vyprávěj, který mě nikdy nepřestane překvapovat. Bylo skvělé vidět, že stále jsou tu studenti, které to ještě zajímá a opravdu s tím chtějí něco dělat. Dodané ankety v dokumentu byly taky super z hlediska informativnosti. Jde vidět, že v tom nejsme sami. Jsem nespokojena s distanční výukou hlavně kvůli Dějepisu. K pochopení všech událostí je potřeba přímý kontakt a diskuze a ne jenom strohé opisování a šprtání se významných letopočtů. Souhlasím se vším, co bylo řečeno. Tohle byl Kovyho nejlepší projekt.

Jak se žije v Nepálu s pandemií (na Csfid dosud nehodnoceno) – Karolína Čechovská (2. A)

Jako další dokument jsem si vybrala jeden, co je až moc aktuální, a to je JAK SE ŽIJE V NEPÁLU S PANDEMIÍ. Vybrala jsem si ho z jednoho prostého důvodu, a to jsou naše české všudy přítomné stížnosti na „naši“ pandemii.

V posledních měsících je naše země pořád jen nespokojená a nespokojená. S ničím nikdo nesouhlasí a cokoliv co udělají naši politici, je špatně. Tento film poukazuje mimo jiné na to, že Česko je na tom vlastně ještě poměrně dobře. Nemluvím o číslech nakažených, ani o uzavřených obchodech atd. Mluvím o hladu, o rostoucí chudobě, o dětech, které kvůli viru ztrácejí střechu nad hlavou.

Nepál už je i tak velmi chudá země a s tzv. Lockdownem a ztrátou práce je to ještě horší, je to také o tom, že většina lidí v Nepálu ani neví, co to vlastně takový Korona vir je a co obnáší, což je jedna z těch nejhorších věcí, co může stát dopustit. Češi by si měli alespoň těchto věcí vážít, že i v této nelehké situaci jsou o všem informováni, dostávají přístup k testování a spoustu dalších možností.

Neměli bychom dopustit, aby nás pandemie rozdělila, v Nepálu stojí všichni při sobě a snaží se proti tomu alespoň nějak bojovat. V dokumentu je spousta rozhovorů s občany Nepálu a je zajímavé vidět jejich pohled na situaci.

Filmu bych vytkla mírné problémy se zvukem v některých částech rozhovorů, ale jinak si myslím, že je velmi poučný a mohl by některým nevděčným „kritikům“ otevřít oči. Buďme vděční za to, jak se máme i v těžkých dobách...

Poslední hodiny Pompejí (na Csfď nehodnoceno) – Lucia Herková (3. A)

Dokument byl už v prvních minutách, kdy byly záběry centrované na digitálně zpracovaný výbuch sopky Vesuv a konec mnoha lidských životů v Pompejích roku 79 n.l. Postavy, které se podílejí na archeologickém projektu, jsou během natáčení v neustálém pohybu, proto vše odsýpá velice svižně a dokument nemá čas nudit. Práce kameramana je neskutečná, veškeré archeologické naleziště nám ukázal z těch nejzajímavějších uhlů a díky tomu nám nic neuniklo.

Dokument začal základním informováním ohledně Pompejí a jejich zániku, spolu s nádherně zpracovanými grafickými záběry na tehdejší město během erupce.

Postupně jsme se seznamovali s už objevenou částí Pompejí. Získali jsme datové informace a pak se začalo odhalování ještě neprobádané části Pompejí.

Jako první byl objevený dům se zahradou, ve kterém našli modlitebný oltář, překrásné fresky i s portrétem paní domu. Následně kousek přes ulici Jupiterův dům, ve kterém i přesto, že se tam nacházeli tunely vykradačů památek, našli mnoho dobového nádobí a nářadí.

Čím více toho objevili, tím lépe mohli zformovat 3 D model těchto budov v původním stavu. A tak nakonec máji už celé dva domy i s interiérem. Bohužel však během tohoto bádání objevili jenom jednu oběť, a to pravděpodobného uprchlíka, který utekl balkónem.

Vrcholným objevem byl nápis s uhlíkem, díky kterému mohli s přesností přepsat datum této katastrofy z 24. srpna 79 n.l. na 24. listopadu 79 n.l.

Zápory tohoto dokumentu snad ani neexistují. Ze všech dokumentů, které jsem kdy viděla byl tenhle nejvíce poutavý, zajímavý a naučný. Ani chvíli jsem se nenudila, a to díky vizuálním ukázkám veškerých informací a náhledu na skutečné archeologické naleziště. Nově jsem se dozvěděla něco o samotném městě a dávno zapomenutých životech lidí, kteří daného dne katastrofálně umřeli.

“Kdo si pšoukl?” (Csfď – nehodnoceno) – Julie Trajkovská (3. A)

Tento dokument jsem si vybrala, protože mi toto téma na první pohled přišlo zajímavé a originální. Nic podobného jsem asi ještě na internetu neviděla.

Prdění rozhodně nepatří mezi často diskutované téma. Považuje se spíše, za trapné, nechutné až odporné, ale hlavně velmi směšné. Prdění je velkou nevýhodou ve společnosti, ale i přes to je důležité, aby každý věděl, že je to naprosto přirozená a normální činnost, bez které se naše těla neobejdou.

Je zajímavé dozvědět se něco nového, něco, nad čím se člověk v běžném životě nezamýšlí, a proto tento dokument hodnotím velmi kladně. Stejně tak, jako celkové zpracování. Líbily se mi stříhy, rozhovory s odborníky, které nebyly rozhodně nudné a hudba v pozadí, která zlepšovala celý dojem. Musím podotknout, že mě dokument od druhé poloviny už tolik nebavil a méně jsem se soustředila a ačkoli je toto téma zajímavé, upravila bych jeho délku. Nelíbilo se mi, že dokument působil chvílemi příliš dětinsky.

Ovšem nemohu popřít, že hezky popisoval informace, na které se často nezaměřujeme. Jako třeba, že existuje člověk, který se naučil dýchat zadkem, kde a za jakým účelem vznikl vynález nazývaný “prdící polštář” nebo, že v Paříži dříve vystupoval bavič, který se proslavil tím, že prděl na přání a dokázal nasát vzduch nebo vodu řitním otvorem.

Z celého dokumentu se mi nejvíce líbilo, jak popularizátorka tohoto tématu, gastroenteroložka, tedy tzv. “odbornice na prdění”, popisuje, jak celý proces prdění funguje a říká, že někdo, kdo je toho názoru, že neprdí, nemá pravdu. Je přece nezbytností znát své tělo.

Na závěr bych ráda řekla, že kdybych tento dokument neviděla, nedošlo by mi, jak všechny plyny mohou škodit naší planetě. “Pokud chceme na planetě žít, potřebujeme přírodu.”

Jeřáb v džungli (Na Csfď nehodnoceno) – Rozálie Kubisová (3. A)

Jak se mi líbilo zpracování–Záběry tamního života se mi moc líbily, protože člověk mohl vidět i jinou kulturu, a nejen jeřáb uprostřed pralesa. Co bych změnila je barva a velikost českých titulků, které bylo problém přečíst.

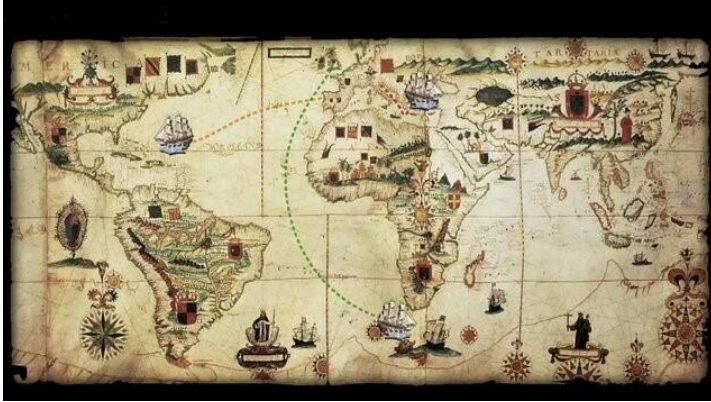
Dabing byl v dokumentu také a s tím jsem byla velice spokojena, protože zněl příjemně a srozumitelně. Zajímavé byly záběry, které natáčeli samotní dělníci jeřábu ve vysoké výšce, takže si člověk hned uvědomil, jak je to nebezpečná práce.

Stručné shrnutí obsahu–Vědci, které zajímá hmyz a ptactvo, potřebovali vymyslet, jak by se v pralesě dokázali přiblížit až ke korunám stromů. Nakonec přišli na to, že jediným způsobem by mohlo být postavení jeřábu. Na stavbě spolupracovalo několik lidí z různých koutů světa, dokonce i z České republiky. Avšak takový jeřáb postavit uprostřed džungle v Papui (Nová Guinea), bez cest pro auta, není nic jednoduchého. Proto jej museli stavět po částech s pomocí helikoptéry. Domorodci z vedlejší vesničky také pomáhali na stavbě.

Asi by mě nikdy nenapadlo, že by se kvůli takovýmto důvodům měl postavit mrakodrap. Některým odborným termínům jsem moc nerozuměla. Po dobu sledování mě ale film rozhodně nenudil, takže jej hodnotím kladně.

Čaj, kávu nebo čokoládu (na CsfD 72%) - Amélie Ševčíková (3. A)

Tento dokument mi přišel velice zajímavý. Jeho zpracování bylo velice hezky udělané ovšem po nějaké době mě dokument přestal bavit a už jsem se na něj moc nesoustředila. Ke konci dokumentu se mi začaly všechny věci plést a už jsem se v tom moc nevyznala. Dokument nevyužívá nějaké speciální efekty. Objevují se zde rozhovory i krásné záběry na různé produkty a potraviny, ale to je tak vše.

Dokument pojednává o třech známých produktech - o čaji, kávě a čokoládě. Nejvíce mě bavily části, které se zabývaly čokoládou! Ovšem dozvědět se něco o čaji a kávě bylo také zajímavé. Díky rozhovorům a různým ukázkám jsme si mohli krásně představit, jak se tyto produkty

vyráběly, jaké máme různé druhy, a hlavně jak se dostaly sem k nám.

Jak jsem již zmínila, tento dokument mi přišel velice zajímavý, ovšem docela nepřehledný a neuspořádaný ale jinak moc hezky udělaný.

Jak vidíte, dokumentů bylo k vidění mnoho. Z recenzí vyplývá, že mnohé z nich, o kterých byste se asi nikdy ani nedozvěděli, vás oslovily a snad jste předali informace i svým kamarádům. Vidět a vědět je heslo celého festivalu a myslím, že jsme ho naplnili zdárně. Viděli jsme a víme. Mise splněna. A kdo vlastně vyhrál nejlepší soutěžní snímek, to se podívejte sami na <https://afo.cz/vitezove-afo55/>

Uspořádal Mgr. Pavel Stůj

Literární okénko - líčení

Je libo trochu umění - od toho tu máme i prostor pro umělecké texty. Tentokrát nás na svou Procházku vezme studentka 1. ročníku Michaela Nová.

PROCHÁZKA

*Cesta jako ovinutá
duhou, barvy všude
kolem, ale obloha pláče.
Copak jí se barvičky nelíbí?
Všude žlutá, oranžová, sem
tam hnědá či červená. Úplně
někde dole leze zelená, jako
vlasy panenky. Ale panenka
usíná. Už je moc velká zima
na to, aby se jí vlasy leskly a
vlnily ve větru. Panenka je
zakrytá tou podzimní*

peřinou a pomalu se chystá ke spánku. Na jaře se zase budeme těšit. Na jaře se jí vlasy začnou krásně třpytit. Bude jako vyměněná. Bude zářit. Ale to je za dlouho, teď se musíme soustředit.

Už je to tady. Jako víly se k zemi spouštějí malé bílé květy. Každý by si přál takový květ vlastnit, však než stačíme jej chytit do dlaní, zmizí. Rozplyne se jako by mu na ničem nezáleželo. Zdá se mi to, nebo je to pravda? Víl co padají k zemi je stále víc a víc, jako by se stihly množit, než dopadnou na zem. Holé stromy se ohýbají, skrývají své zmrzlé větve, vítr nabírá na síle. Vítr jako muž nám ukazuje svou sílu a nedovoluje nikomu vyjít z domu.

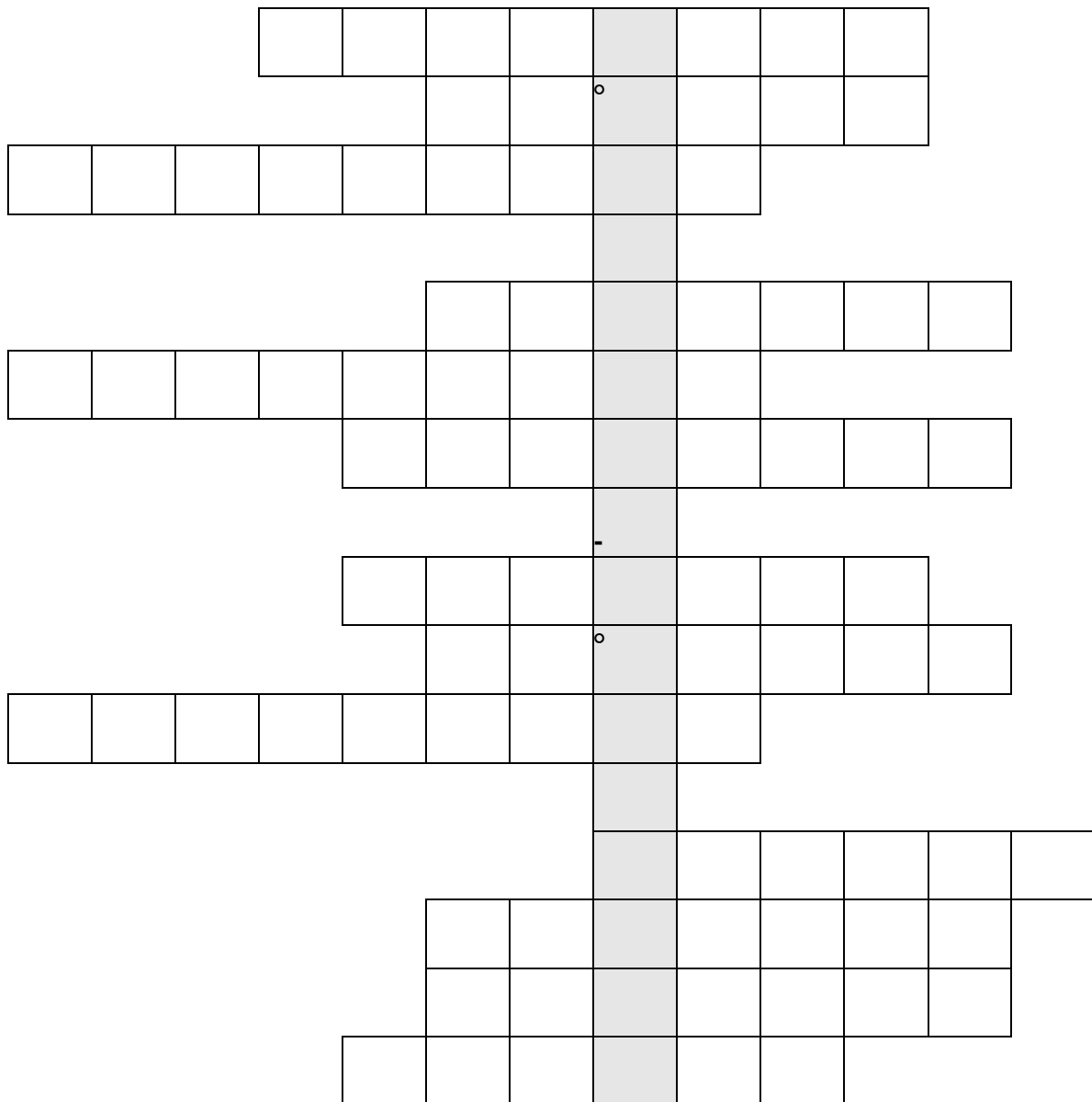
Je to pryč. Bledule raší z pomrzlé panenky, která se pomalu probouzí. Svět je najednou teplejší. Páni Stromy se oblékají. Jsou zvláštní. Na zimu si sundají kabáty, ale když je už nepotřebují, zase si je obléknou. Panenka si pročesává své zelené kadeře a upravuje květované šaty. Nasazuje kopretinovou korunu a vydává se tančit.

Horko. Lidé jako voskové figuríny, které se v teple rozpouštějí. Šťastné tvářičky malých rošťáků. Vždyť přece skončilo to dlouhé trápení na židlích a mohou konečně volně běžet. Ale za osm týdnů tak jdou zase. Zelenovlasá panenka stále tančí, už však právem vyměnila kopretinovou korunu za levandulovou.

Michaela Nová, 1. A

Křížovka: Poznáš české hrady a zámky

Stejně jako v každém díle, tak i v tomto na vás čeká křížovka se zeměpisným tématem či tématem cestovního ruchu. Tentokrát zůstanete v České republice a vaším úkolem bude poznat podle popisů české hrady a zámky. V tajence se skrývá přísloví, které v poslední době nabývá čím dál více na pravdivosti. Dokážete jej vyluštit?

1. Tento renesanční zámek se nachází v Pardubickém kraji a může se pyšnit zapsáním v seznamu **UNESCO**. V létě zde probíhá **festival** pojmenovaný podle významného českého skladatele **Bedřicha Smetany**, který ze stejnojmenného města pocházel.

2. Cca 30 km od Olomouce můžete navštívit hrad oblíbený festivaly i filmaři. Natáčel se zde např. film **Kopretiny pro zámeckou paní** nebo **O princezně Jasněnce a létajícím ševci**. Hrad je také známý **medvědy**, kteří tu kdysi hlídali v příkopech, kvůli agresivitě však byli utraceni a nyní vycpaní zdobí interiér hradu.
3. Gotický/novogotický hrad nacházející se 30 km od Prahy byl založen jako soukromé reprezentační sídlo římského císaře a českého krále **Karla IV.**, podle něhož je pojmenován. Na tomto hradě se také odehrává děj filmu/divadelní hry od **Jaroslava Vrchlického**.
4. Když se řekne název tohoto zámku, nemálo lidí si vzpomene na důležitý kuchyňský spotřebič. Jedná se o krásný původně renesanční, nyní novogotický zámek nacházející se v Jihomoravském kraji, ke kterému patří např. **rozsáhlá zahrada, skleník, minaret, napodobenina zříceniny** nebo **Lovecký zámček**. Celý areál je zapsán na seznamu **UNESCO**.
5. Tento původně **hrad přestavěný na zámek** naleznete v Jihočeském kraji **na soutoku Nežárky a Hamerského potoka**. Zámek se jmenuje stejně jako město, ve kterém se nachází, je postaven ve slohu renesančním i gotickém a nazývá se _____ **Hradec**.
6. Dalším členem seznamu **UNESCO** je **arcibiskupský zámek** nesoucí stejný název jako město Zlínského kraje, v němž se nachází. K zámku patří též **Podzámecká zahrada** a proslulá **Květná zahrada**.
7. Renesanční/barokní hrad a zámek **Český _____** můžete najít ve stejnojmenném městě Jihočeského kraje a taktéž v seznamu **UNESCO**. Jedná se o jedno z nejnavštěvovanějších a nejatraktivnějších míst České republiky. Velkým unikátem tohoto komplexu je **Plášťový most** propojující Horní hrad s budovou zámeckého divadla.
8. Ačkoliv byl tento novogotický zámek kdysi nazván jako kýč, dnes se považuje za jeden z nejkrásnějších zámků na českém území. Vidět jste ho mohli v pohádkách jako např. **Pyšná princezna, Šípková Růženka** nebo **Tři Bratři**. Naleznete ho pod celým názvem _____ **nad Vltavou** opět v Jihočeském kraji.
9. Tento gotický hrad Jihomoravského kraje jste mohli vidět ve filmech **Jak se budí princezny, Čert ví proč, Van Helsing** nebo **Báthory**. Typický je svou **lávkou** propojující budovy hradu (kdysi tam byly dvě), hranolovou **věží čtyř ročních období** a také pověstmi o **Bílé paní, tisu** nebo **parádivé komorné a zrcadlu**.
10. Název, který nese tento gotický hrad, zní stejně jako druh pečiva. O hradě se říká, že je **bránou do pekla** nebo že v něm kdysi přenocoval **Karel Hynek Mácha**, jemuž se tam zdál sen o budoucnosti. Najdete ho na **Kokořínsku**, kterému se ne nadarmo říká Máchův kraj.
11. Opravdový unikát můžete navštívit opět v Jihočeském kraji, a to renesanční **vodou obklopený zámek _____ Lhota**, jenž si snad každý spojí s filmem **Zlatovláska**.

12. **Nejvýznamnější český hrad** sídlí přímo v našem **hlavním městě**, protože slouží jako **sídlo prezidenta**. Krásný výhled na něj můžete mít třeba z Karlova mostu. Jmenuje se jak jinak, než _____ hrad.

13. V blízkosti **Máchova jezera** na **Dokeské pahorkatině** můžete narazit také na **zříceninu** jednoho hradu, tedy jednoho z nejlépe dochovaných zřícenin a nejvýznamnějších českých památek. Pravidelně se zde koná akce **Májová noc** a hrad je součástí Národní přírodní rezervace pod názvem **Malý _____** a **Velký _____**.

Vytvořila: Nella Kučerová

O KULTUŘE – DOPORUČENÍ, OHLÉDNUTÍ, NOVÉ VÝZVY

Čtenářská rubrika Nelly Kučerové - doporučuji: Ray Bradbury a jeho sci-fi literatura

Už je to pár měsíců, co jsme dostali v češtině za úkol splnit první čtenářskou výzvu, a to přečíst knihu žánru science fiction. Ačkoliv běží v plném proudu již třetí čtenářská výzva, ráda bych se vrátila ještě k té první, díky které jsem poznala a oblíbila si spisovatele Raye Bradburyho a jeho knihy, přestože nejsem zrovna velký fanoušek sci-fi literatury.

Ray Bradbury byl americký romanopisec, povídkář, básník či autor divadelních her především sci-fi nebo hororového žánru. Jeho nejvýznamnější díla vznikala právě ve „zlatém věku science fiction“, tedy ve druhé polovině 20. století, kdy autoři začali podávat obrazy fiktivních společností a popisovat své politické vize. Knihy Raye Bradburyho se zařazují k antiutopickým románům – tam patří například také významná díla jako 1984 nebo Farma zvířat od George Orwella. Antiutopie je myšlenka fiktivní společnosti, která se vyvinula špatným směrem. Této myšlenky Bradbury rozhodně nešetřil a my si v dnešním „doporučovacím“ článku ukážeme, jak jeho antiutopické světy vypadají.

Mart'anská kronika

V souboru 26 na sebe volně navazujících povídek se děj na naší planetě odehrává sice zřídka, přesto je budoucnost lidské civilizace v této knize vyobrazena přímo děsivě.

Na planetě Zemi se pomalu, ale jistě schyluje ke třetí světové a zároveň atomové válce. Lidé před touto hrozbou prchají – až na Mars. Mars je trvale obydlen Mart'any; velmi vyspělou, neválčící a kulturně založenou civilizací. Pokusy lidí o kolonizaci jejich planety se jim samozřejmě nelíbí, když ale lidstvo nechtěně vyhubí většinu jejich populace, přece jen se přizpůsobí. Lidé se však Mart'anům nepřizpůsobí vůbec a stejně jako Zemi začnou ničit i Mars. Původní obyvatelé jsou nakonec úplně vyhubeni a martští lidé jsou stejně povoláni na Zemi kvůli válce. Na Marsu zůstane jen pár lidí, kteří nestihli odlet. I když obě civilizace dopadly takto bídně, kniha přesto končí s nadějí na záchranu jak lidí, tak Marsu.

Mart'anská kronika byla jednou z těch knih, které se objevily na seznamu čtenářské výzvy, takže doufám, že ti, kteří si ji vybrali stejně jako já, budou s mými dojmy alespoň trochu souhlasit. Já byla z knihy unešená a každá jednotlivá povídka mě fascinovala jinak. Co povídka, to něco jiného: jedna vás donutila přemýšlet, druhá vás rozčílila, v některé autor kritizoval, v jiné vás rozesmutnil, v další pobavil. K povídkám, co určitě stojí za zmínku, patří např.: *Usher II* (kritika cenzury), *Noční setkání* (podivuhodné, ale milé setkání člověka s Mart'anem), *Mlčící města* (poslední lidé na Marsu hledající lásku; povídka končí poněkud

komicky), *Přijdou vlahé deště* (mistrně napsaná povídka o opuštěném zautomatizovaném domě) nebo *Výlet na milión let* (povídka ukončující knihu). Často se mi stalo, že jsem si někdy nebyla úplně jistá tím, o co v některých povídkách šlo. Později jsem to ale vždycky během čtení pochopila, na tento fakt si zvykla, a dokonce si to i oblíbila. Knihu jsem opravdu přečetla jedním dechem během pár dní a jsem ráda, že jsem si ji vybrala, i když se mi do toho prve nechtělo jenom kvůli tomu, že sci-fi není můj šálek kávy. Určitě si každý vzpomene na pořekadlo „nesud’ knihu podle obalu“ - to samé pro mě od jisté doby platí i pro žánry knih.

451 stupňů Fahrenheita

I v Bradburyho nejznámějším díle se opět schyluje k válce – tentokrát ale nikdo nikam neprchá a všichni považují válku za naprosto malicherný problém. Mnohem vážnějším problémem jsou totiž knihy. Ty podle ideologie této zdigitalizované budoucnosti představují zlo a musí být i s jejich přechovávatelem zničeny.

V knize se setkáváme s požárníkem Montagem - požárníci však už dávno nechrání věci a životy před ohněm, nýbrž sami zapalují, a to právě knihy. Montag má svou práci rád a nad jejím posláním nikdy moc nepřemýšlí. Když ale pozná dívku Clarissu, naprosto přehodnotí svůj život a chce za každou cenu zjistit, co se v knihách skrývá a proč jsou vlastně páleny.

Tuto knihu jsem si s chutí přečetla zanedlouho poté, co se mi moc líbila *Mart'anská kronika*. Je sice pravda, že se mi líbila o něco méně, i tak ale mě v mnoha věcech poučila a ráda bych ji doporučila ostatním. Bradbury nám opět nastínil nepěkný pohled do budoucnosti, jaká by klidně mohla být. Kniha je stále aktuální, i přesto, že je několik desítek let stará. Téma cenzury je podle mě důležité téma a jsem ráda, že v dnešní době si můžu přečíst cokoliv a doufám, že to tak bude i nadále. Při čtení jsem si najednou uvědomila, jak v takovém světě bych si nemohla přečíst z této knížky ani slůvko, neboť by to znamenalo trestný čin.

451 stupňů Fahrenheita se často objevuje na seznamech maturitní četby a podle mě zcela oprávněně. Škoda, že na našem jsem ji nenašla.

Obě knihy byly rozhodně čtivé. Bradburyho styl psaní je bohatý, co se týče slovních obrátů, i tak je ale čtení svižné, protože se autor zbytečně nezdržuje detailními popisy. Kromě toho byly také velmi poučné a jejich čtení neopakovatelné. Jsem ráda, že vybočení od mých oblíbených žánrů stálo za to, neboť neznat Bradburyho a jeho knihy antiutopického rázu by byla ohromná škoda.

Ray Bradbury samozřejmě napsal více knih, k těm dalším známým patří např. **Pampeliškové víno** nebo **Ilustrovaný muž**. Já zatím četla jen dvě již zmíněné, ale určitě mám v plánu si od autora přečíst víc. Tak snad mu dáte šanci i vy.

Nella Kučerová, 3. A

Co se stalo, děje a bude dít s divadelním kroužkem

Anglické divadlo – The Robber (2019/2020)

V průběhu měsíců října až ledna loňského roku pod vedením angličtinářky Mgr. Růžičkové byla nastudována anglická detektivní hra s prvky muzikálu The Robber. Aktivně se do nastudování pustili studenti a studentky prvního a druhého ročníku (do vedlejší role byl z vyučujících dále obsazen i Mgr. Stůj), kteří pravidelně, či v rámci svých časových možností docházeli na odpolední divadelní kroužek v průběhu celého podzimu.

Divadelní hra obsahovala rovněž pěvecká a taneční čísla za doprovodu živé hry na kytaru a rovněž audiovizuální části (fiktivní reportáže a novinové zprávy), které si vytvářeli studenti sami s použitím zapůjčené techniky. Hra samotná byla vytvořena didaktickou anglického jazyka s cílem zlepšit komunikaci v cizím jazyce. Kromě zábavy tak přinesla i aktivní učení a zdokonalení anglické výslovnosti.

Za dílčí úspěch se dá považovat prezentace první poloviny představení, včetně tří písní, které proběhlo v rámci celoškolní akce věnované mezinárodnímu dnu jazyků, v prosinci 2019. Představení zahrané pro přítomné studenty a pedagogický sbor sklidilo velký úspěch a na jaro byla naplánována rovněž slavnostní premiéra celé hry. Ta ovšem musela být v důsledku pandemie zrušena a rovněž s odchodem Mgr. Růžičkové na mateřskou byla další činnost anglického divadla dočasně pozastavena.

Na práci se studenty, kteří měli zájem o mimoškolní aktivity tohoto typu, se v letošním školním roce pokoušelo navázat české divadlo pod vedením Mgr. Stůje. Přestože zůstalo aktivní jádro studentek a studentů z letošního druhého a třetího ročníku a rovněž chuť tvořit, doba kultury nepřála. Došlo pouze k jedné informativní schůzce, na kterou jsem já sám přišel pozdě (zaspal jsem!!!)...

Nápad byl pěkný, posuďte sami. Jako hra pro tento školní rok byla vybrána klasická tragédie z maturitní četby od Karla Čapka – Bílá nemoc, která v současné situaci nabízí množství myšlenek k zamyšlení, ale i pobavení. Hra samotná jako jedno z děl povinné četby poslouží k posílení znalosti samotného díla napříč všemi ročníky. Případná premiéra byla. v závislosti na aktuální situaci stanovena v průběhu druhého pololetí školního roku 2020/2021.

Doplnění: Bohužel vzhledem k pandemii, i vzhledem k nezájmu velké části studentstva o tento projekt, je tato premiéra pouze naivním snem učitele českého jazyka. Hru takového měřítko nelze bez vás realizovat, a tak se zaměříme na něco menšího. Nejspíše opět, pokud to bude možné, jednoaktovou hru v angličtině.

Mgr. Pavel Stůj

Pozvánka – akce soutěže v měsíci listopadu

CESTA KOLEM SVĚTA (Cestovatelská olympiáda)

V polovině listopadu a následně i na konci měsíce si učitelé pro vás připravili velmi pestrý program, který má obohatit občas stereotypní dálkovou výuku.

Učitelé cestovního ruchu a humanitních předmětů si pro vás připravili Olympiádu, která prověří vaše znalosti. Kdo ze studentů ví nejvíce o historii, zeměpise, památkách UNESCO nebo o společenských vědách.

To zjistíme hned příští týden 16. 11. 2020, kdy bude online k dispozici zajímavý test, který vás provede všemi světovými kontinenty. Jak říkal Pierre de Cubertin: Není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. Proto se těšíme na vaši účast. Znalostem třikrát NAZDAR!!!

English Olympics and Food Freak Challenge

Vážení studenti,

Vaše jazyková sekce pro vás letos připravila dvě kreativní výzvy.

*Pojďme si zpestřit podzim lingvistickou lahůdkou, aneb začínáme **anglickou olympiádou**. Tato akce bude mít celkem tři kola, a to první začíná v prostředí MS Teams ve středu 25. listopadu v 9 hodin. O dalších kolech budete průběžně informováni. Ceny pro výherce zaručeny. Další informace budou včas zveřejněny v týmu English Olympics, takže tomuto týmu věnujte pozornost.*

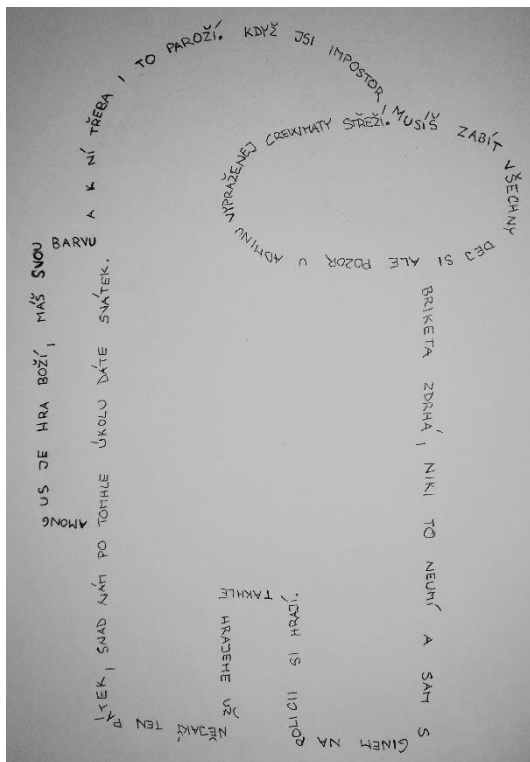
*Druhá výzva nese název **Food Freak Challenge**. Pojďme si užít předvánoční běsnění a ukažte ostatním, jaké delikátní delikatesy si doma během lockdownu připravujete. Nahrajte fotku, přidejte anglický název a nezapomeňte na recepturu v angličtině. Vaše angličtinářky se zavazují vašemu gastroznačení lingvisticky napomáhat 😊 Důležitou součástí této výzvy je samozřejmě lajkovat ostatní fotky, případně produkty vlídně komentovat. Deadline vyhlášení na Tři krále, tedy na 6. ledna 2021. Třem vítězům budou předány lahodné odměny.*

Mgr. Dagmar Voltnerová

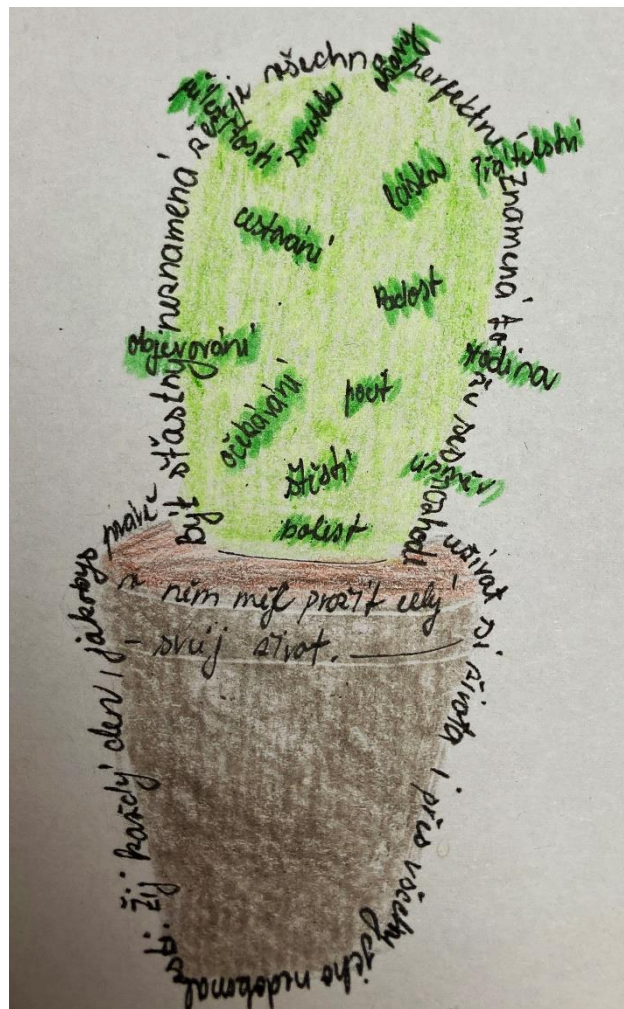
Poslední slovo má ... Guillaume Apollinaire!

No a co závěrem – přece trochu grafické poezie po vzoru mistra moderní francouzské poezie! Kaligram je obrazová báseň, spojení malířství a literatury, zkrátka lahůdka pro milovníka umění. Pan Apollinaire, od jehož úmrtí uplynulo 9. 11. 1918 přesně 102 let by měl určitě radost.

Tady jsou kaligramy z dílny 3. A!

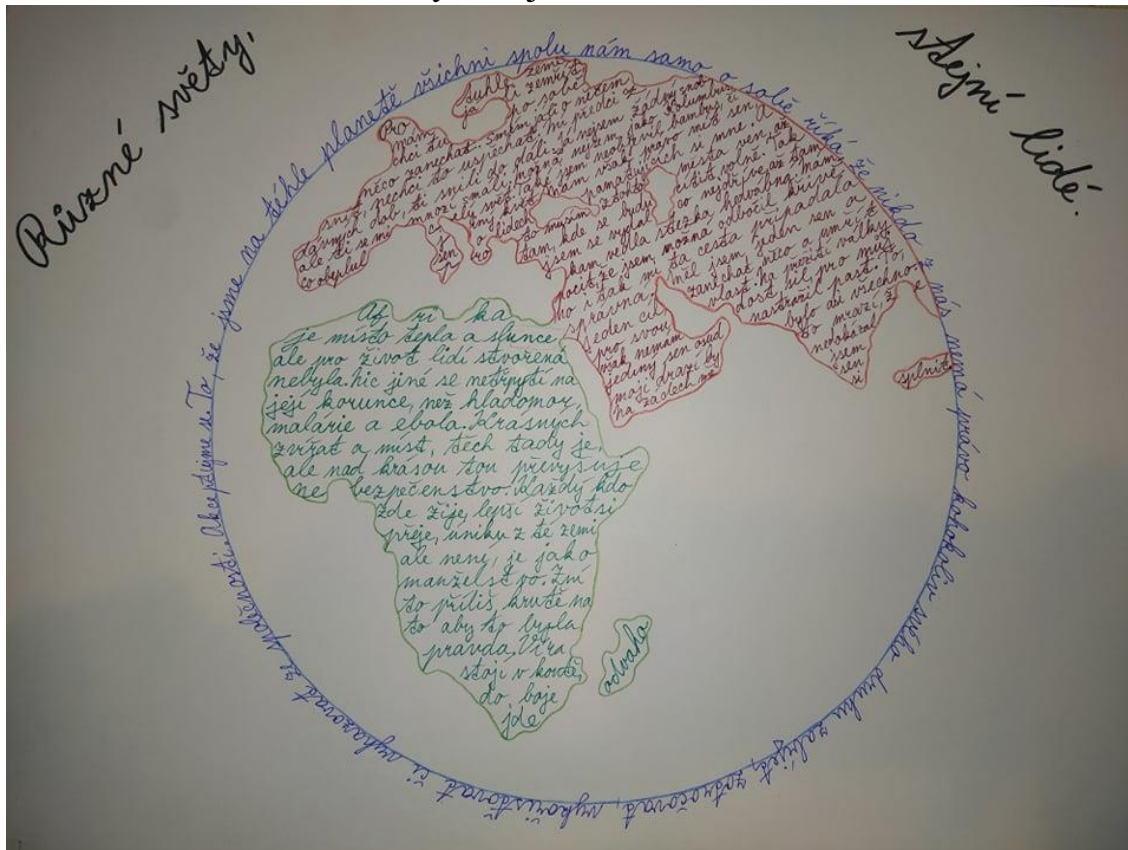

Kateřina Gärtnerová -
Videohra s přáteli

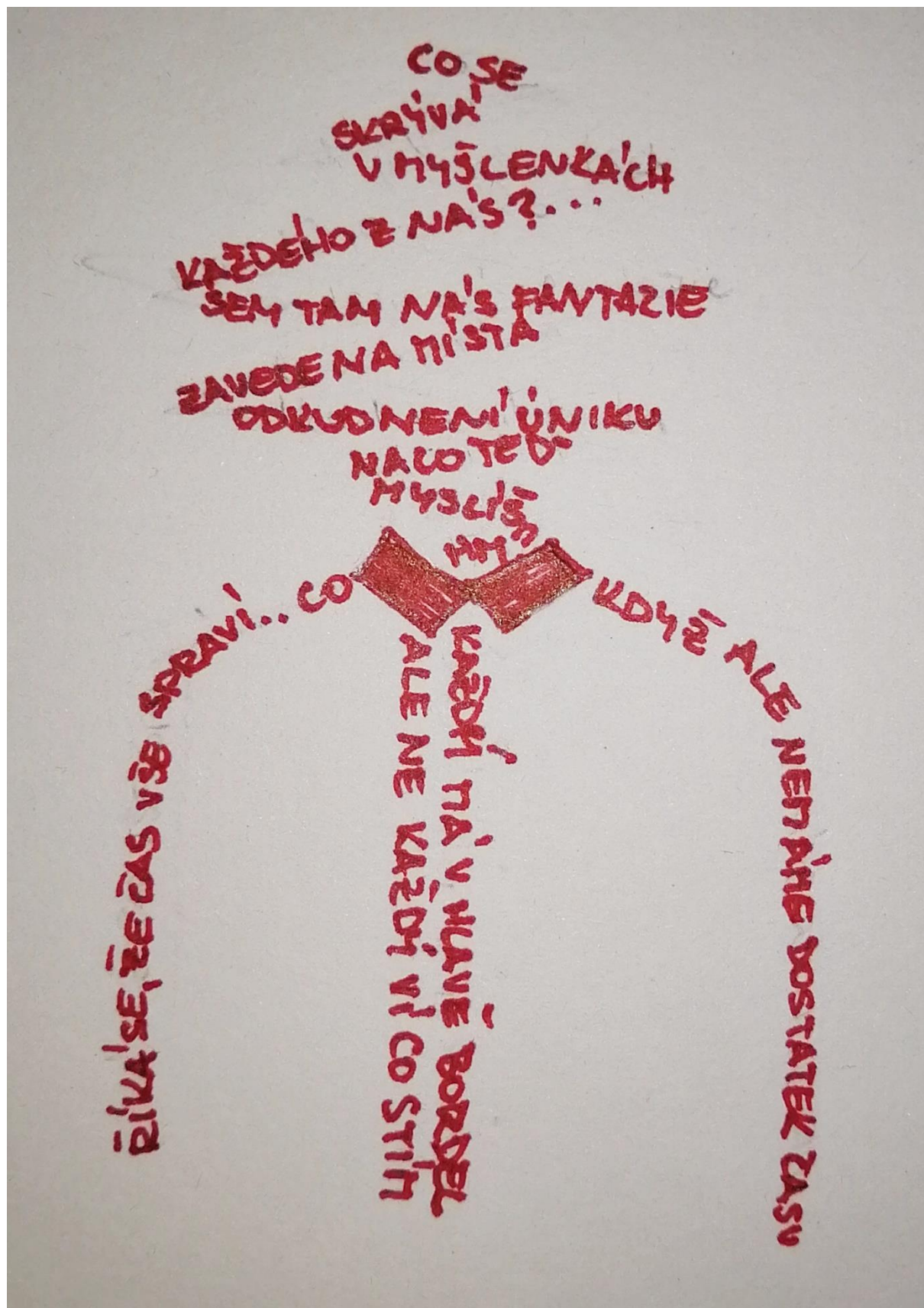
Veronika Bartlová – Kaktus
(životní motivace)

Lucia Herková – Různé světy – stejní lidé

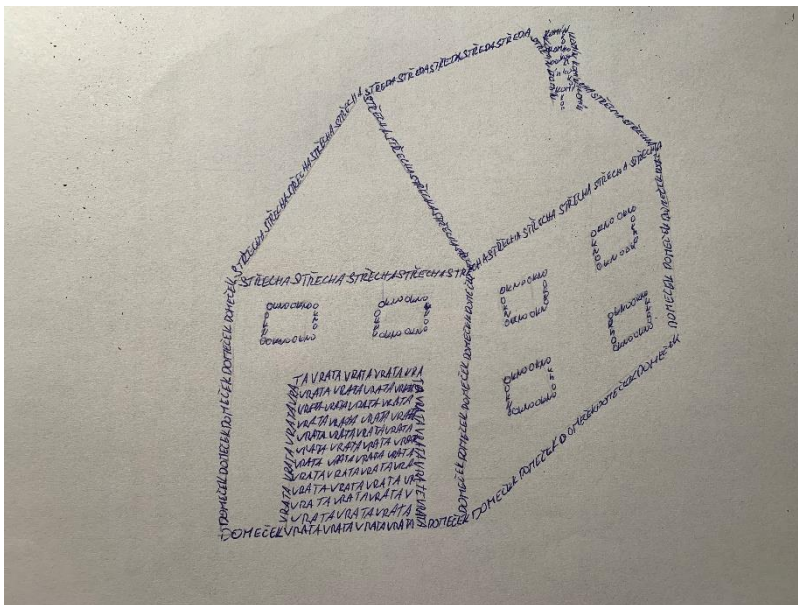
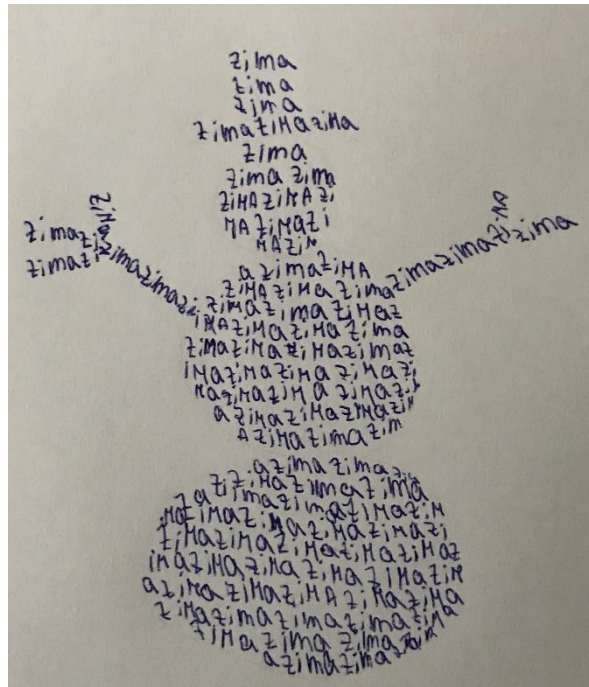
Nicole Sedláčková – Probouzím se do zimy

Pro
 bouzím
 se do zimy
 všude jen sníh
 a mlha procházím
 městem a místo kdekmi
 květinu dali umrzlo v led
 jdu tím městem a místo sezení
 doma zdobím vánoční stromček
 přichází Vánoce, mám pět cukroví
 ale
 probou
 zím
 se
 do
 zimy

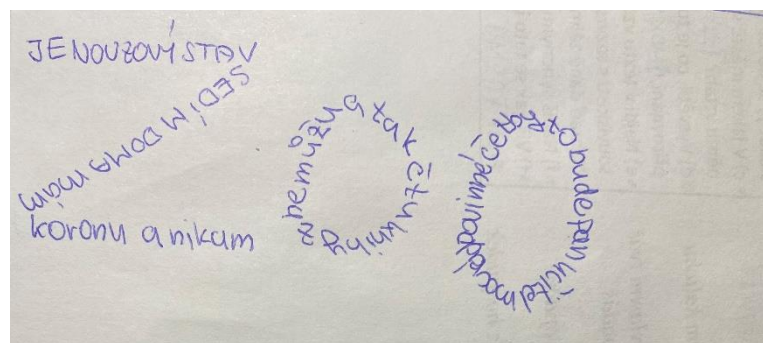
Eva Wichová – Co se skrývá v myšlenkách?

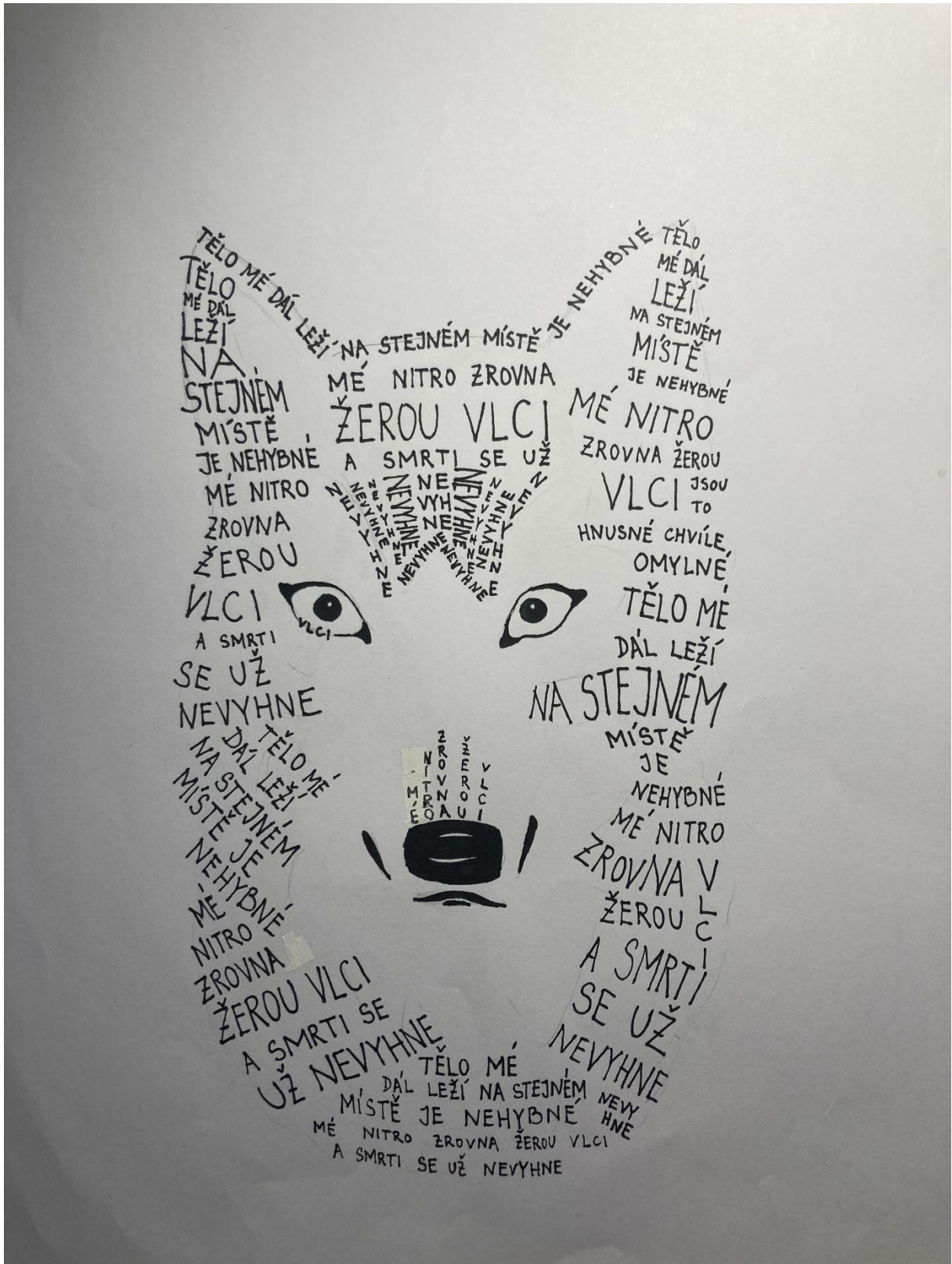
Adéla Kotrlová – Zima

Eliška Kapláňková -
Domov

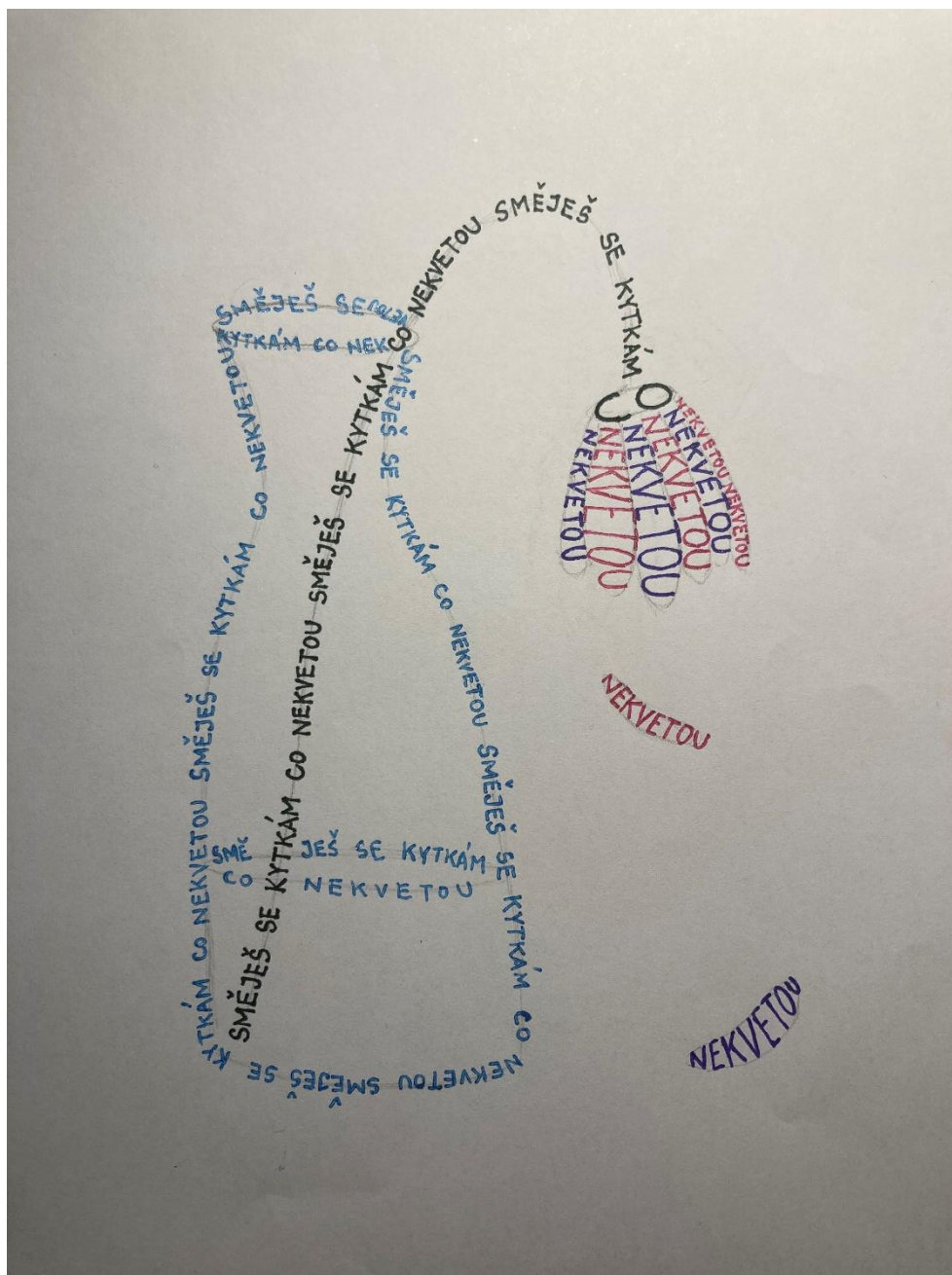
Natálie Švecová –
Nouzový stav

Nella Kučerová - Vlci

Nella Kučerová - Škodolibost

Časopis Cestovní horečka, léto 2020

Redakční tým

Šéfredaktoři: Nella Kučerová a Matouš Frýbort

Redaktoři: Matěj Zaorálek, Kristýna Zajíčková, Adéla Janotová a další.

Zodpovědná osoba: Mgr. Pavel Stůj

Všecký obsah náleží časopisu Cestovní horečka, všechna práva vyhrazena.